കുഡുംബക്കാർ അവക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കും. കുട്ടികൾ
ക്കു അവരവരുടെ വീടുകളിൽ എത്ര സുഖമുണ്ടൊ അ
പ്രകാരമെല്ലാം ഇവിടേയും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഒന്നിനും
സ്വാതന്ത്ര്യമായി തോന്നിയവാസം കാണിപ്പാൻ പാടി
ല്ല. ഇന്നിന്ന മണിക്കൂറുകളിൽ ഇന്നിന്ന പ്രവൃത്തികൾ
ചെയ്യേണമെന്ന് ഒരു നിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കും. ആ
ക്കൂട്ടത്തിൽ കുറച്ചുനേരം കളിക്കാനും അവസരം കൊടു
ക്കും. ദേഹം നന്നായി ദൃഢഗാത്രനാക്കിത്തീൎപ്പാൻ പ
ലേവിധമായ വ്യായാമങ്ങളും ചെയ്യിപ്പിക്കും. ഈശ്വ
രവിശ്വാസം വരുത്തേണ്ടതിന്നു മതസംബന്ധമായ പ്ര
സംഗം ദിവസേന ഉണ്ടായിരിക്കും. രാത്രി കിടക്കു
മ്പോഴും പുലൎച്ചക്ക് എഴുനീല്ക്കുമ്പോഴും ദൈവത്തെ പ്രാ
ൎത്ഥിക്കണം. സത്യം വിട്ടു നടക്കയൊ വല്ല വഷള
ത്വങ്ങളിലും മനസ്സുവെക്കയൊ ചെയ്താൽ അതിന്നു ക
ഠിനമായി ശിക്ഷയുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ മൂന്നുനാലു വയസ്സു
മുതൽക്കു അതാതു ദിവസങ്ങളിലെ പ്രവൃത്തികൾ നി
ശ്ചയപ്രകാരം ഉള്ള സമയങ്ങളിൽ ചെയ്യിപ്പിച്ചു ശീ
ലിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രായംമുതിരുമ്പോഴെക്കു എല്ലാ
റ്റിനും ഒരു കൃത്യവും വെടിപ്പും സഹജമായിത്തീരും.
എത്ര മന്ദബുദ്ധിക്കും ദിവസേനാൽ തന്റെ ജീവദശ
യിൽ ആചരിക്കേണ്ടുന്ന സന്മാൎഗ്ഗോപദേശങ്ങളെ മേൽ
ക്കുമേലായി ഉപദേശിച്ചു ശീലിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കുറ
ച്ചെങ്കിലും ഒരു ഗുണം സിദ്ധിക്കാതെ പോകുന്നതല്ല.
അധികകാലം ഒരു മങ്കുടം കരിങ്കല്ലിന്മേൽ വെച്ചാൽ

ഓവിടെ കഴിഞ്ഞുപോകുന്നതു നമുക്കു ദൃഷ്ടാന്തമാണ ല്ലോ. ഞായറാഴ്ചദിവസം എത്ര മൂറാളന്മും പള്ളിക്കു പോകാതിരിക്കയില്ല. അവിടെവെച്ചു അതിവിദ്വാന്മാരായ പാതിരിമാർ മനുഷ്യൻ തന്റെ ജീവകാലം ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളും ദൈവവിശ്വാസത്തിന്നുള്ള ഗുണങ്ങളും മററു സാരമായ അനേക ഉപദേശങ്ങളും അതിഭംഗിയായി പ്രസംഗിക്കുന്നതു എല്ലാ ഞായറാഴ്ചകളിലും കേൾക്കുമ്പോൾ എത്ര ദുഷ്ടന്റെയും മനസ്സ് അലിയാതെ ഇരിക്കയില്ല. ബിലാത്തിയിൽ ന്യൂമാൻ എന്നോ മറെറാ പേരായി ഒരു പാതിരി ഉണ്ടായിരുന്നുപോൽ. അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടാൽ കല്ലുകൂടി അലിയുമെന്നാണ് ആ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞത്. ആ വക പ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കയും സ്കൂളുകളിൽ പഠിച്ചും എല്ലാംകൂടി ഒരുത്തന്റെ ബുദ്ധിക്കു പക്വതയും ജ്ഞാനവും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അതവന്റെ ജന്മദോഷമെന്നു മാത്രമേ പറവാൻ ഉള്ളൂ. കുറച്ചുകഴിച്ചിലുള്ളവരുടെ കുട്ടികൾ സ്കൂൾ വിട്ടാൽ ലോകപരിജ്ഞാനം വരുത്തേണ്ടതിന്നു തക്കതായ സഖികളോടുകൂടി ദേശാടനത്തിന്നു അയക്കാറുണ്ടത്രെ. ഇങ്ങിനെ ഒരു ബാലന്റെ വിദ്യാഭ്യാസമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു ലോകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ കുറഞ്ഞൊന്നു പൂർവ്വസുകൃതം ഉള്ളവർ എല്ലാം സൽസ്വഭാവികളായും ജ്ഞാനസ്ഥന്മാരായും ഇരിപ്പാൻ അധിക കാരണം ഉള്ളതാണ്.

മതാമമാരേയും ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ വളരെ നിഷ്കൎഷ
യോടെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിന്നുപുറമെ അവ
ൎക്ക വിവാഹാനന്തരം ഭൎത്തൃശുശ്രൂഷ ചെയ്യേണ്ടതിന്നു
വേണ്ടതതാളും ബാലപരിപാലനത്തിന്നു വേണ്ടതതക്ക
ത്തും ആയ എല്ലാ അറിവുകളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കും.
ഒരു വെള്ളക്കാരന്നു വിവാഹാനന്തരം .ഗൃഹകൃത്യങ്ങൾ
ഇന്നതാണെന്നു നോക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യംകൂടി ഉണ്ടാക
യില്ല. സകലം തന്റെ ഭാൎയ്യ കഴിക്കും. ദ്രവ്യമുള്ളവ
രാണെങ്കിൽ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും ഭൃത്യന്മാരെക്കൊണ്ടു
ചെയ്യിച്ച് അററകുററം നോക്കിക്കൊള്ളും. ഉപായക്കാ
രന്നാണെങ്കിൽ സൎവ്വവും ഭാൎയ്യക്കു വശം. ഈവക ഗുണ
ങ്ങളാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള വിദ്യാ
ഭ്യാസംകൊണ്ടു അവരുടെ സ്ത്രീകൾക്കു സിദ്ധിക്കുന്നത്.
ഇതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷക്ക് ഒരു വിശേഷവിധിയും
കണ്ടില്ല. ഇംഗ്ലീഷുസമ്പ്രദായങ്ങൾ അതിശയംതന്നെ
യാണ്. അതു നമ്മുടെ കൂട്ടൎക്ക് അത്ര ആവശ്യമായി
ട്ടു തോന്നീട്ടും ഇല്ല. നമ്മുടെ ഇടയിൽ അനവധി പു
രുഷന്മാർ ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അ
വർ എന്തുദ്ദേശത്തിന്മേലാണ് അതിന്നു പരിശ്രമിച്ച
ത്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ പഠിച്ച് അതിലുള്ള വിശേഷഗ്ര
ന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു ജ്ഞാനസ്ഥന്മാരാകേണ്ടതിന്നോ അ
തോ സൎക്കാരുദ്യോഗം കിട്ടേണ്ടതിന്നോ. പുരുഷന്മാരു
ടെ സ്ഥിതിതന്നെ ഇത്ര കമ്പിളി ആയിരിക്കെ സ്ത്രീകളു
ടെ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിജ്ഞാനത്തിന്നുള്ള ശ്രമം അതി

ലും ചിപ്പമാവാനല്ലേ പാടുള്ളൂ. നമ്മുടെ പാഠത്താടി
കുട്ടിക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസംതന്നെ എന്താണ്.
നമ്മുടെ ആൺകുട്ടികളെപ്പോലെ നായ, പൂച്ച, കുറു
ക്കൻ എന്നിങ്ങിനെ ആദ്യപാഠപുസ്തകം നോക്കി പഠി
പ്പാൻ തുടങ്ങി ഭാഷാപരിജ്ഞാനം സാമാന്യം വരുത്തി
എന്നല്ലാതെ മതാമ്മമാർ സിദ്ധിപ്പിച്ചുവരുന്ന സദ്വിഷയാ
ഭ്യാസങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ സിദ്ധിക്കേണ്ടതിന്നു തരംകിട്ടി
ല്ല. വർത്തമാനക്കടലാസ്സുകൾ ധാരാളം വായിച്ചു ഇ
പ്പോഴത്തെ പ്രധാനമന്ത്രി ആരാണെന്നും ബിലാത്തി
യിലുള്ള യോഗ്യന്മാർ ആരെല്ലാമാണെന്നും മറ്റും അ
റിവുണ്ട്. ആവിയന്ത്രം ഇന്നപ്രകാരമാണ് ഉണ്ടാ
ക്കേണ്ടത് എന്നും അറിയുമായിരിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷുപു
സ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു വെള്ളക്കാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ
താല്പര്യവും ജനിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. നമ്മുടെ തറവാ
ട്ടുസമ്പ്രദായങ്ങൾക്ക് ഇവയെല്ലാംകൊണ്ടു യാതൊരു
പ്രയോജനവും ഞാൻ നോക്കീട്ടു കാണുന്നില്ല. രാവി
ലെ ചായയും റൊട്ടിയും അവൾക്കു കൂടാതെ കഴികയി
ല്ല. നമുക്കു വെള്ളക്കഞ്ഞിയും നെയ്യും അല്ലേ നടപ്പ്.
കപ്പിപ്പാത്രങ്ങളല്ലാതെ അവൾക്കു പിടിക്കയില്ല. ന
മുക്കു കിണ്ണവും കിണ്ടിയുമല്ലേ പരിമാററത്തിന്നുള്ളത്.
അവൾക്ക് നേരം വെളിച്ചമാവുന്നതു രാവിലെ പത്തു
മണിക്കായിരിക്കും. നമ്മുടെ മട്ടിന്ന് അതിലകത്ത് അ
ടിച്ചുതളി മുതലായ ഗൃഹകൃത്യങ്ങൾ എല്ലാം കഴിയണം.
ചാണകം കൈകൊണ്ടു തൊടാൻപോലും അവൾ മടി

ക്കം. നമുക്ക് നിലം മെഴുകാൻ അത്ര കൂടാതെ കഴിക യുമില്ല. സോപ്പുകൂടാതെ അവൾക്ക് കുളിപ്പാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. നമുക്ക് ഈഞ്ഞയും വാകയും മാത്രമെ സാധിക്കു. പാറേന്തോടികുട്ടിയുടെ ഹിതംപോലെയാവേണമെങ്കിൽ കിടപ്പിന്ന് അറ ഒന്നു വേറെ വേണം. എഴുതാൻ ഒരു അറ. പിന്നെ വായിപ്പാൻ ഒരു അറ. സംസാരിപ്പാൻ ഒരു അറ. ഉടുപ്പുകൾ വെപ്പാൻ ഒരു അറ. ഇങ്ങിനെ അനവധി അറകൾ അവൾ ഒരുത്തിയുടെ ഉപയോഗത്തിന്നുതന്നെ വേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഇനി ഒന്നാമത് ശ്രമിക്കേണ്ടത് പുരപ്പണിക്ക് കുറി തറക്കാനാണല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നായി എണ്ണിപ്പറവാൻ തുടങ്ങിയാൽ പലേ ദുർഘടങ്ങളും നിവൃത്തിക്കേണ്ടതുണ്ടാവും. ഇതെല്ലാം നിവൃത്തിച്ച് കൊണ്ടുവന്ന് കുടിവെച്ച് പൂജിച്ച് സന്തോഷപ്പെടുത്താൻ എന്നാൽ അസാദ്ധ്യമാണ്. ഞാൻ ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം പാറേന്തോടികുട്ടിയെ കണ്ടുകൂടാഞ്ഞുകൊണ്ടു ശകാരിക്കുകയാണെന്ന് അമ്മക്കു തോന്നരുത്. അവൾ കുട്ടിയിൽ എത്ര അനികലം ഉള്ള ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു. വെളുക്കാൻ തേച്ച് പാണ്ടുപിടിക്കുക എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുഭ്രാന്തിനിമിത്തം ഇത്ര വഷളാക്കിത്തീർത്തതു വിചാരിക്കുമ്പോൾ കഷ്ടം തോന്നുന്നു. എന്റെ കാര്യം ഇരിക്കട്ടെ. അവൾക്ക് ഈ ജന്മത്തിൽ ഭർത്തൃസുഖത്തോടു കൂടി ഇരിപ്പാൻ സാധിക്കുമെന്ന അമ്മ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ. അവൾക്ക് ഇതേവരെ ഉണ്ടായ പഠിപ്പുകളെ

ല്ലാം വെള്ളക്കാരെ പുകഴ്ത്തീട്ടും മററും ഉള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നാകകൊണ്ടു തന്റെ ഭർത്താവ് ആവക പുസ്തകങ്ങളിൽ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു ഒരു വെള്ളക്കാരൻ ആയാൽ മാത്രമേ ഹിതംപോലെ ആകയുള്ളൂ. ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ച് എല്ലാം സുഖങ്ങളും രസങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷുസമ്പ്രദായത്തിലാണ് അവൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ സംഘം വിട്ടു വെള്ളക്കാരുടെ സംഘത്തിൽ ചേരാൻ ഒന്നാമതു ഞാൻ സമ്മതിക്കയില്ല. ഇനി അത് കേൾക്കാതെ ചെന്നാൽ അവർ ചേൎക്കാനും പ്രയാസമാണ്. അവളുടെ സമവയസ്കകളോടുകൂടി വിനോദിപ്പാൻ അവൾക്കു അസാദ്ധ്യമായിത്തീരും. ഇങ്ങിനെ മനോരാജ്യം ഒന്ന്, അനുഭവം മറെറാന്നു എന്നായിവന്നാൽ മനസ്സിന്നു സുഖം എന്താണ്. പാവം നല്ലൊരു കുട്ടി! ഒരു പ്രയോജനവും ഇല്ലാതെ ആയിത്തീരും. അതെല്ലാം അവളുടെ യോഗംപോലെ വരട്ടെ. എന്നെ ദുമ്പില്ലാതെ ആക്കാൻ അമ്മക്കു മോഹം ഒരുനാളും ഇല്ലല്ലൊ. അച്ഛനോടു തരംപോലെ പറഞ്ഞ് ഈ ആലോചന വേണ്ടാത്തതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണെ. ഇനി എല്ലാം അമ്മയുടെ മനസ്സുപോലെ. ഞാൻ നിങ്ങൾ രണ്ടാളും എന്തു പറഞ്ഞാലും അതുപ്രകാരം നടക്കുന്നതല്ലാതെ തട്ടിനടക്കുക ഈ ജന്മത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്നതല്ല".

പഞ്ചുമേനോന്റെ മേൽപറഞ്ഞ ആക്ഷേപങ്ങൾ കേട്ടു മാതാവ് അല്പനേരം സ്വസ്ഥയായി ഇരു

ന്നു. പിന്നെ പടിഞ്ഞാറ്റു തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ചാരുപടിയുടെ അഴിക്കൂട്ടിൽ കൂടി ചന്ദ്രകിരണം അകത്തെക്കു വന്നതായി കണ്ടു. ഇട്ടിച്ചിരിഅമ്മ —"അല്ല നേരം പാതിരകഴിഞ്ഞുവോ.

അപ്പുക്കുട്ടന്റെ മന്നത്തങ്ങൾ കേട്ടിരുന്നിട്ടു നേരം പോയ്ത് അറിഞ്ഞില്ല. എന്റെ മകൻ ഇങ്ങിനെ ഉറക്കൊഴിച്ചാൽ എന്തെങ്കിലും ദീനം പിടിക്കും. വേഗം പോയി കിടന്നുറങ്ങിക്കൊള്ളു."

അമ്മ പറഞ്ഞതു കേട്ട് പങ്ങശ്ശുമേനോൻ ചാരുപടിയിൽ നിന്നു എഴുന്നീറ്റു വാലിയക്കാരനെ വിളിച്ച് വെളിച്ചം കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. അവൻ വന്നു ചങ്ങലവട്ട കളത്തി മുന്നിൽ പിടിച്ചു നടന്നുതുടങ്ങി. താനും പിന്നാലെ പോയി. പത്തായപ്പുരയുടെ മുകളിൽ കയറി കിടന്നു. ഇട്ടിച്ചിരിഅമ്മക്കു ആദ്യത്തിൽ തന്റെ മകനെക്കൊണ്ടു പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു സംബന്ധം തുടങ്ങിക്കേണം എന്നു തന്നെ ആയിരുന്നു മനോരാജ്യം. മകൻ പറഞ്ഞതു എല്ലാം കേട്ടതിന്നു ശേഷം മുമ്പു ഉണ്ടായിരുന്ന മോഹം തീരെ നശിച്ചുപോയി. താനും ഉടനെ അറയിൽ പോയി വാതിൽ അടച്ചു കിടന്നു.

പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായം.

പറങ്ങോടികുട്ടിയുടെ പശ്ചാത്താപം

മുമ്പെത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാ
രം പഞ്ചുമേനവനും അമ്മയും കൂടി പുറത്തളത്തിൽ
ചാരുപടിയിൽ ഇരുന്നു സംസാരിക്കുന്ന സമയം അമ്മാ
ളു അറയുടെ വാതിലിന്റെ പിന്നിൽ നിന്നിരുന്നു.
എന്തോ വല്ല സ്വകാര്യകാര്യം ആലോചിക്കുന്നതായി
രിക്കും എന്നു വിചാരിച്ച് ആദ്യം അമ്മാളു പോയി കി
ടന്നു. പിന്നെ കല്യാണം എന്നും മറ്റും ചിലതു കേട്ട
പ്പോൾ തനിക്കു കേൾപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത കാര്യാലോ
ചന ഒന്നും ഇല്ലെന്നു മനസ്സിലായി. മെല്ലെ വന്നു വാ
തിലിന്റെ പിന്നിൽ തന്നെ നിന്നു. പറങ്ങോടികുട്ടിയെ
കുറിച്ച് ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം തനിക്കു ബഹുരസ
മായി. അതിന്നു തക്കതായ കാരണവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.
കഴിഞ്ഞ തിരുവോണദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് അമ്മാ
ളുവും അമ്മുകുട്ടിയും വേറെ ഒന്നുരണ്ടു സഖികളും കൂടി
പറങ്ങോടികുട്ടിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ മൂങ്ങാ
ണ്ടി അമ്മ തെക്കിനിത്തളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ
എല്ലാവരും കൂടി അവിടെ ഇരുന്നു മുറുക്കി കുറെ നേരം
ഓരോ നേരംപോക്കു പറഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നെ അമ്മാളുവി
ന്റെ ഒരു കൊട്ടിക്കളി കാണേണമെന്നു മൂക്കാണ്ടി അ

മ്മ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഓണദിവസം ആകകൊണ്ടു എല്ലാം
വക്കും ഒരു ഉത്സാഹം തോന്നി. അമ്മാളുവിന്റെ കൈ
കൊട്ടിക്കളിയും പാട്ടും കാണ്മാനും കേൾക്കാനും ബഹു
സുഖമുള്ള സമ്പ്രദായമാണ്. കളിക്കാവട്ടെ പാട്ടിന്നാവ
ട്ടെ ഗോഷ്ടികൾ യാതൊന്നും ഇല്ല. ശബ്ദം കുയിൽനാ
ദം പോലെ ബഹുകൎണ്ണാനന്ദം ഉള്ളതാണ്. രണ്ടുനാഴി
കനേരം എല്ലാവരും തെക്കിനിത്തളത്തിൽ നിന്നു കൈ
കൊട്ടി പാടികളിച്ചു. അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് പുറപ്പാടാ
യപ്പോൾ. പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയെ അന്വേഷിച്ചു. മാളികമു
കളിൽ ആണെന്നു അറികയാൽ കുട്ടികൾ എല്ലാവരും
കൂടി ഒന്നായി അഹങ്കരിച്ചുംകൊണ്ടു മുകളിലേക്കു ചെ
ന്നു. അറയുടെ വാതിൽ ചാരീട്ടുണ്ട്. അകത്തു നിന്നു
ശബ്ദം ഒന്നും കേൾക്കാനും ഇല്ല. അപ്പോൾ "എന്താ
ണ് അകത്തു ആരും ഇല്ലേ" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട്
അമ്മാളു അകത്തേക്കു കടന്നു. ആ സമയം പറങ്ങോടി
ക്കുട്ടി ഒരു കോച്ചിന്മേൽ ചാരിക്കിടന്ന് ലണ്ടൻ ടൈം
സ് എന്ന വൎത്തമാനക്കടലാസ്സ് ബഹുരസമായി വാ
യിക്കുകയായിരുന്നു. ഹോംറൂൾ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഗ്ലാ
ഡ്സ്റ്റൻ പ്രസംഗിച്ച പ്രസംഗമായിരുന്നു. ഈ രസഘ
ട്ടത്തിലാണ് കൂട്ടര് അകത്തേക്കു കടന്നു ശബ്ദമുണ്ടാക്കി
യത്. കിടന്നിരുന്ന നിലയിൽ തലമാത്രം ഒന്നു തിരി
ച്ചുനോക്കി. കൂട്ടരുടെ വരവു പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു അത്ര ര
സമായില്ല ഒന്നാമതു മൂൎക്കുട്ടി അറിവുകൊടുക്കാതെയും
താൻ ക്ഷണിക്കാതെയും ആരും മുകളിലേക്കു ചെല്ലുന്ന

ളു തനിക്കു രസമല്ല. പിന്നെ വലിച്ച് പൊട്ടിച്ചിരിക്കു ന്നതു കേൾക്കുകൂടി വയ്യ; തനിക്കു വളരെ രസമായി ചിരിവരാൻ തന്നെ പ്രയാസമാണ്. അഥവാ അങ്ങിനെ അപൂൎവ്വമായി വന്നാൽ പതുക്കെ ഒന്നു പുഞ്ചിരികൊണ്ടു കൈഉറുമാൽകൊണ്ടു മുഖം ഒന്നു തുടയ്ക്കും. അതുകൊണ്ടു നില്ക്കാതെ ചിറിവന്നാൽ വലത്തെ കയ്യിന്റെ ചൂണ്ടാണിവിരലിന്റെ വലത്തു ഭാഗത്തു പതുക്കെ ഒന്നു കടിച്ചു കുറഞ്ഞൊരുനേരം കീഴ്പോട്ടുനോക്കി ഇരിക്കും. ഇതിൽ അമരാത്ത ചിറി പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു ഉണ്ടായിട്ടില്ല. താഴത്തെ തെക്കിനിത്തളത്തിൽ നിന്നുണ്ടായിരുന്ന പാട്ടും കളിയും കേട്ട് ബുദ്ധിമുട്ടീട്ടാണ് ആ പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽ എല്ലാം അടച്ചിരുന്നത്. പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ നാട്യവും നിലയും കണ്ട് അമ്മാളുവിന്നു സാമാന്യത്തിലധികം ദേഷ്യം വന്നു. എങ്കിലും മസ്സാല വിചാരിച്ച് ആവക ഒന്നും പുറത്തുകാണിക്കാതെ "എന്താണമ്മേ— താഴത്തേക്കു ഒന്നും കണ്ടില്ല. കൈകൊട്ടിക്കളിയും പാട്ടും അത്ര പിടുത്തമില്ലെന്നുണ്ടോ" എന്നു ലോഗ്യമായി ചോദിച്ചു. "താഴത്തുനിന്നു കേട്ടിരുന്ന ആൎപ്പും വിളിയും കൊണ്ടാണോ ചോദിച്ചത്. ഞാൻ അതു * ആഫ്രിക്കയിൽ നിഗ്രോസ്സിന്റെ ഡവിൾഡാൻസ് ആണൊ എന്നു ഡേൗട്ടു ചെയ്തു." ഈ മറുവടി കേട്ടപ്പോൾ അമ്മാളുവിന്റെ ക്ഷമ നിൽക്കാതെകണ്ടായി. "വെള്ളക്കാരു

---

* ആഫ്രിക്കാരാജ്യത്തിലുള്ള മ്ലേച്ഛന്മാരായിക്കാരുടെ കളിയാണെന്നു ശങ്കിച്ചു.

ടെ മാതിരി ഏതെങ്കിലും കാരണം പെണ്ണും കൂടി കോ ത്തുപിടിച്ച് കുതിച്ച് ചാടിക്കൊണ്ടു കളമാതിരി പാട്ടും കളിയും ഇല്ല്യേ. അതായാലൊ" എന്നു അമ്മാളു ചോദിച്ചു. ഈ ചോദ്യം പരിഹാസമായിട്ടാണെന്നു പാറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു അത്ര മനസ്സിലായില്ല. "അയ്യൂഎവിടെ കിടക്കുന്നു. ഇതു എവിടെ കിടക്കുന്നു" എന്നു മറുവടി പറഞ്ഞു. "കുറെ ഉമ്മത്തുംകുള്ളുംകൂടി കുടിച്ചിട്ടാണെങ്കിൽ അധികം നന്നാവും ഇല്ല്യ" എന്നും പറഞ്ഞു പുറത്തോട്ടു കടന്നു വാതിലും ചാരി അമ്മാളുവും കൂട്ടരും താഴത്തോട്ടു പോന്നു. അന്നു മുതല്ക്കു പാറങ്ങോടിക്കുട്ടി എന്നു കേട്ടാൽ അമ്മാളുവിന്നു ദേഷ്യം വരും. അമ്മാളുവിൻെറ സാധാരണസ്വഭാവം വളരെ വിശേഷമാണ്. ആരോടും കയർക്കാൻ പോക ഇല്ല്യ. എന്നുതന്നെ അല്ല വാക്കിൽ വളരെ ആദരവും വണക്കവും ഉള്ള മാതിരിയാണ്. വളരെ മധുരമായിട്ടേ സംസാരിക്കു. എന്നാൽ കുറച്ചൊരു ദുസ്വഭാവം ഉണ്ട്. പത്രാസുകാരോടു വണക്കം കുറവും. തന്നെ പുച്ഛിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ലേശമെങ്കിലും വിശ്വാസം വന്നാൽ അവരെ കാററാക്കാൻ ബഹുസാമൎത്ഥ്യമുണ്ട്. പാറങ്ങോടിക്കുട്ടിയെ വേണമെങ്കിൽ കാററാക്കി കിളിവാതിലിൽകൂടി പറപ്പിപ്പാൻ അമ്മാളുവിന്നു ലേശം പ്രയാസമില്ല. എന്നാൽ ഇത്രമാത്രം മറുവടിയും പറഞ്ഞ് വേഗത്തിൽ പോന്നതു മറെറാന്നും അല്ല. ഒന്നാമതു അച്ഛൻെറ മരുമകളാണെന്നുള്ള ബഹുമാനം സഹജമായുണ്ട്. രണ്ടാമതു തൻെറ

ജ്യേഷ്ഠൻ സംബന്ധം തുടങ്ങാൻ ഭാവമുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മമായി താൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അമ്മാളുവിന്നു പങ്ങുമേനവൻ എന്നു വെച്ചാൽ ജീവനിൽ മീതെയാണ്. ജ്യേഷ്ഠന്നു വേണ്ടി സംശയം കൂടാതെ ജീവനെക്കൂടി ഉപേക്ഷിപ്പാൻ ഒരുക്കമുള്ള പങ്ങുമേനോന്റെ അഭിപ്രായം കേട്ടപ്പോൾ അമ്മാളുവിന്നു മനസ്സിന്നു ബഹുസുഖം തോന്നി. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ എഴുനീററു കുളിയും ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു. താനും അനുജത്തിയും കൂടി അടുത്തവീട്ടിൽ പോയി വിവരങ്ങളെല്ലാം തന്റെ സഖികളായ പാറുക്കുട്ടി മുതലായവരോടു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ രണ്ടുദിവസത്തിന്നുള്ളിൽ ഈ വർത്തമാനം നാട്ടിലെല്ലാം പ്രസ്താവമായി.

ഒരു ദിവസം പാറങ്ങോടിക്കുട്ടിയും മാതാവും കൂടി പൂമുഖത്തു കാററുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പാറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ ദാസിയും കൂട്ടത്തിൽ വന്നുകൂടി ഓരോ നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങൾ പറയുന്ന ഇടയിൽ ഉണ്ടായ സംഭാഷണമാണിത്: —

ദാസി — "കേട്ടില്ലേ വർത്തമാനം. മററന്നാൾ പങ്ങുമേനോന്റെ പുറമേറി അടിയന്തിരം ആണെപോൽ."

പാറങ്ങോടിക്കുട്ടി — എതു പങ്ങുമേനോൻ."

ദാസി — "വലിയ എജമാനന്റെ മകൻ ഇല്ലേ? പങ്ങുമേനോൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ"

ഇതു കേട്ട സമയം പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു മനഃസ്സുഖം ഉണ്ടായി. പഞ്ചുമേനോവൻ തന്നെ കണ്ടു് ഭ്രമിച്ചു് മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി വശായിരിക്കുന്നു എന്നും മററും ആണു് താൻ മുമ്പെ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ വൎത്തമാനം കേട്ടതിന്നു ശേഷം ഒരു ഭാവപ്പകൎച്ച ഉണ്ടായി. എങ്കിലും അതിനെ മറച്ചുവെച്ചു ഈ വിധം പിന്നെയും ചോദിച്ചു.

പ—"എവിടെ എന്നാണു് കേട്ടതു്."

ദാസി—'മേലെ പോയിൽ അമ്മുക്കുട്ടിഅമ്മയാണത്രെ.'

ഈ സ്ത്രീയെ പറങ്ങോടിക്കുട്ടി നല്ലവണ്ണം അറിയും. കണ്ടാൽ അതിസുന്ദരിയും ബുദ്ധിഗുണം ഉള്ളവളും ആണു്. ഇംഗ്ലീഷുകാരി അല്ലാത്തതിനാൽ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു പുച്ഛമുണ്ടെങ്കിലും നാട്ടുകാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീരത്നം തന്നെയാണു്.

പഞ്ചുമേനോൻ അമ്മുണ്ണിയോടു സംബന്ധം തുടങ്ങുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അകാരണമായി ഒരു സുഖക്കേടു പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു തോന്നി. അതുവരെയ്ക്കും തന്റെ വിശ്വാസം വേറെ ഒരു വിധത്തിലായിരുന്നു. താൻ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരി ആകയാൽ ആ നാട്ടിലുള്ള യുവാക്കന്മാരെല്ലാം തന്റെ ഭൃത്യന്മാരാവാൻ സദാ കാത്തുനില്ക്കുന്നവരാണു്. പഞ്ചുമേനോൻ കലശലായി ഭ്രമിച്ചു് അച്ഛനോടു സങ്കടം പറകയാലാണു് കണ്ടപ്പമേനോൻ അമ്മയോടു ചില കാൎയ്യങ്ങൾ ആലോചിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇവിററുങ്ങളെ എല്ലാം ആക്ക്

വേണം. ഇവരുടെ ചിറിയിൽ കൂടി പറഞ്ഞോടമാരാരൊ രുമിച്ച് താൻ മരിമാശിക്കു പോകും. അപ്പോൾ കണ്ണു മെക്കാതെ കണ്ട് എല്ലാവരും മിഴിച്ച് തുറിച്ചുനോക്കി കൊണ്ടു നില്ക്കും. "ചെങ്ങുണ്ണിമേനോനു അന്നുമുതല്ക്കു കാമഭ്രാന്തു പിടിച്ച് ആരോടും മിണ്ടാതെ കാശിക്കു ചാടിപ്പോകും. വേറെ ചിലർ താൻ നടന്ന വഴിയിലെ മണ്ണെല്ലാം വാരി എടുത്തു മേൽ പൂശിത്തുടങ്ങും. പിന്നെ തന്റെ പേരു വിളിച്ച് പാടി ചാടികളിച്ചുതുടങ്ങും. എന്നുംവേണ്ട താൻ ഈ നാടുവിട്ടു മരിമാശിക്കു പോയാൽ പിന്നെ ഈ നാടു നിർദ്ധൂളിപട്ടണമായി തീരും. ഈവക മനോരാജ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്നെത്താൻ പുകഴ്ത്തി കാലക്ഷേപം ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ നാട്ടുകാരുടെ യഥാർത്ഥമായ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞോടിക്കട്ടിക്കു നിശ്ചയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പരമാർത്ഥത്തിൽ ആ മിക്കകാൎക്കെല്ലാം പറഞ്ഞോടിക്കട്ടിയെ ഒരു പുച്ഛമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവർ തമ്മിൽ പറയുമ്പോൾ "മതാമ സാഷ്ഠ്" എന്നേ അവളെ വിളിച്ചുവരുമാറുള്ളു. ദാസിയുടെ വാക്കു കേട്ടു മൂക്കാണ്ടിഅമ്മക്കും ആശ്ചര്യം തോന്നി.

മൂക്കാണ്ടി അമ്മ— "ചെങ്ങുണ്ണിമേനവന്റെ സംബന്ധം കണ്ടപ്പേട്ടന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടിയൊ, അതൊ സ്വകാര്യാലോചനയൊ– എങ്ങിനെ എന്നാണ് കേട്ടത്".

ദാസി— "നാട്ടുകാര് പറയുന്നത് ഒരിക്കലും വിശ്വസിപ്പാൻ പാടില്ല. ഞാൻ ഇന്നലെ കണ്ണിപ്പന്റെ അമ്മ

ലക്ഷ്മത്തിൽ പോയിരുന്നു. അവിടെവെച്ചു പെണ്ണുങ്ങൾ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു പരിഹസിക്കുന്നതാണ് ഞാൻ കേട്ടത്. അതൊക്കെ എനിക്ക് പറയ വയ്യ എന്റെ ഈശ്വരാ".

മൂ— "എങ്കിലും കേൾക്കട്ടെ"

ദാസി— "ആളുകൾക്ക് ഇന്നതെപറയാവൂ എന്നുണ്ടോ? നോക്കിൻ. പെണ്ണുങ്ങൾക്കു ഇത്തിരി ഭേദായിട്ട് ഒരുത്തിയെ കണ്ടാൽ അവളെക്കൊണ്ട് ഇന്നതെ പൊല്ലും പുലയാട്ടും പറയാവൂ എന്നുണ്ടോ. ഈ നാട്ടിൽ പറങ്ങോടിക്കുട്ടി അമ്മയെക്കൊണ്ട് പറയുന്നതു കേട്ടാൽ ചിരിക്കുകത്താൻ തോന്നും. എനിക്കു ഇതെല്ലാം കേട്ടപ്പോഴക്കു ദേഷ്യം വന്നു. ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുളിച്ചു ഞാൻ മുമ്പിൽ പോന്നു".

മൂ — "നീ ചോദിച്ചതിനല്ലേ മറുവടി പറയേണ്ടത്. അവരു എന്തെല്ലാമാണ് പറഞ്ഞത് അതു പറ"

ദാസി— "എന്താദോക്കിൻ. തോന്ന്യാസം പറയ എന്നല്ലാതെ മററു വല്ലതും ഉണ്ടോ. പറങ്ങോടിക്കുട്ടിഅമ്മ മതാമ സായ്പാണത്രെ. ബിലാത്തിയിൽനിന്നു ഒരു സായ്പ് കെട്ടാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടുപോൽ. പഞ്ചുമേനവന് പറങ്ങോടിക്കുട്ടി അമ്മ എന്നു കേട്ടാൽ അത്തംചതുർത്ഥി ആണെന്നപോലം. അതുകൊണ്ടാണത്രെ വേറെ സംബന്ധം നിശ്ചയിച്ചത്".

മൂ— "പഞ്ചുമേനോൻ ആരോടാണ് പറഞ്ഞത്.

എന്തൊക്ക്യാണ്‌ പറഞ്ഞത്‌. അതു വല്ലതും പറയു
ന്നതു കേട്ടുവോ".

ദാസി— "എനിക്ക്‌ ശ്ശി ഒക്കെ മനസ്സുതുടങ്ങി. അവ
രൊക്കെ കൂടി നാലുനാഴികനേരം വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞി
രുന്നു. പഞ്ചുമേനവനോടു സംബന്ധം തുടങ്ങാൻ
അവരുടെ അമ്മ പറഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക് അവളെ വേ
ണ്ട വേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞുപോൽ. പിന്നെ എന്തൊ
ക്ക്യാണ്‌. തന്നക്കാരത്തിയാണ്‌. അധികപ്രസംഗി
യാണ്‌. ചേട്ടയാണ്‌. തറവാട്ടിൽ വെച്ചേക്കാൻ
നന്നല്ല. ഇങ്ങിനെയൊക്കെ വളരെ ചീത്തയും പറ
ഞ്ഞുവത്രെ. വലിയ മൂപ്പരോട്‌ ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞി
ട്ടാണത്രെ ഇപ്പൊഴത്തെ സംബന്ധം ഉറച്ചത്‌. ആ
യമ്മേടെ ഭാഗ്യം എന്നേ പറവാനുള്ളു. പെണ്ണുങ്ങടെ
ഭാഗ്യം പെരുവഴിയിൽ എന്നല്ലേ പഴഞ്ചൊല്ല്‌.
ഞാൻ ആ യമ്മേ മുമ്പ്‌ കണ്ടിട്ടില്ല. നല്ല അനികലം
ഉള്ള ഒരു കുട്ടിയാണത്രെ. അതും ഈ കൂട്ടത്തിൽ പ
റയുന്നതു കേട്ടു".

പറങ്ങോടിക്കുട്ടി ഇത്രത്തോളം ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ടു.
ദാസിയുടെ വാക്ക അന്യോന്യം ഘടിക്കാതെയും വാലും
തലയും ഇല്ലാതെയും ആയിരുന്നതിനാൽ കുളത്തിൻകര
യിൽ വെച്ചുണ്ടായ സംവാദം മുഴുവനും ഗ്രഹിപ്പാൻ സാ
ധിച്ചില്ല എങ്കിലും തന്നെക്കുറിച്ചു താൻ വിചാരിച്ചിരു
ന്നപ്രകാരം ഒരു ബഹുമാനം നാട്ടുകാൎക്ക ഇല്ല എന്നും
തന്റെ അമ്മാമൻ മകനെക്കൊണ്ട്‌ തനിക്കു സംബ

ന്ധം തുടങ്ങിക്കേണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന ആലോചന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്താലോചന മാത്രമല്ലാതെ പങ്ങ ശ്ശമേനവന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം അല്ലായിരുന്നുവെന്നും വ്യക്തമായി മനസ്സിലായി. ആ ഒരു ജ്ഞാനം തന്റെ മൎമ്മങ്ങളെല്ലാം ഭേദിക്കുന്ന ഒരു ശരം ഏററപോലെ മാറിൽ തറച്ചു. അതിയായ ഈൎഷ്യതയും വ്യസനവും അസൂയയും എടകലൎന്ന് മനസ്സിൽ കിടന്നു തിങ്ങിവിങ്ങാൻതുടങ്ങി. പെട്ടന്ന് എഴുനീററ് ഒന്നും മിണ്ടാതെ കണ്ട് മാളികമുകളിലേക്കു വേഗംപോയി ഒരു കോച്ചുകട്ടിലിന്മേൽകിടന്നു. അതുവരെക്കും താനോളം ഭാഗ്യവതിയായി ഈ തറവാട്ടിൽ ആരാണ് ഉള്ളത് എന്നുണ്ടായിരുന്ന ഗൎവ്വ് തീരെ നശിച്ചു താനോളം നിൎഭാഗ്യവതിയായി ആരും ഇല്ലെന്നു ശങ്കിപ്പാൻ തുടങ്ങി. നാട്ടുകാർ എല്ലാം പരിഹാസപാത്രമായി ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു പ്രയോജനം എന്തെന്നുകൂടി വിചാരം തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ നഷ്ടമനോരഥയായി ഛിന്നചേതസയായി അസ്വസ്ഥഹൃദയയായി കിടന്നു പശ്ചാത്തപിക്കുമ്പോൾ കണ്ടപ്പമേനോൻ തന്റെ അമ്മയെ പൂമുഖത്തേക്കു വിളിക്കുന്നതു കേട്ടു. തന്റെ കാൎയ്യത്തെപ്പററി വല്ലതും പറവാൻ ആയിരിക്കുമെന്നുവിചാരിച്ചു കോണിക്കലോളം വന്നു അവിടെ നിന്നു. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് മൂക്കാണ്ടേരിഅമ്മ മുകളിലേക്കു വരുന്നതു കണ്ടു.

പറഞ്ഞോടിക്കുട്ടി— "അമ്മാമൻ എന്തിനാണ് അമ്മയെ വിളിച്ചത്",

മൂക്കോണ്ടിഅമ്മ -- "വിശേഷിച്ച് ഒന്നും ഇല്ല. ഇന്നാള
ത്തെ കാൎയ്യം പറവാനാണ് വിളിച്ചത്".

പ -- "എന്തെല്ലാമാണ് പറഞ്ഞത്".

മൂ -- "ദാസി കാളി പറഞ്ഞതെല്ലാം നേരാണെന്നു തോ
ന്നുന്നു. ജ്യേഷ്ഠൻ അത്രക്ക് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അപ്പു
ക്കുട്ടന് അവന്റെ തറവാട്ടുകാർ വേറെ സംബന്ധം
ഉറച്ചു എന്നുമാത്രമെ പറഞ്ഞൊള്ളു".

പ -- "നിങ്ങൾ അപ്പോൾ വല്ലതും മറുവടി പറഞ്ഞു
വൊ".

മൂ -- "അതെന്തെ ഇപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ഉറച്ചത്. മുമ്പ്
ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞത് വേണ്ടെന്നുവെക്കാൻ വിശേഷ
കാരണം വല്ലതും ഉണ്ടായൊ എന്നു ഞാൻ ചോദി
ച്ചപ്പോൾ അപ്പുക്കുട്ടനു അതിന്മേൽ അത്ര സമ്മതം
കണ്ടില്ല. പിന്നെ ഢേമിച്ചുപറഞ്ഞാൽ കേൾക്കുമാ
യിരിക്കും. അത് അവസാനം ഇമ്പില്ലാതെ ആവുമെ
ന്നുവെച്ചു ഞാൻ തടസ്ഥം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. എ
ന്നാണ് മറുവടിപറഞ്ഞത്. പിന്നെ ആ കാൎയ്യത്തെ
പററി ജ്യേഷ്ഠൻ ഒന്നുംതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല".

പറ -- "അമ്മെ എനിക്കു ഇന്ന് അത്താഴം ആവശ്യ
മില്ല. നിങ്ങൾ പോയി ഊൺകഴിക്കു. എനിക്ക് ഒരു
കോപ്പ ടീ മാത്രം ദാസിപക്കൽ അയച്ചേക്കിൻ".

എന്നു പറഞ്ഞു പറങ്ങോടിക്കുട്ടി അറയിലേക്കു
പോയി. പറങ്ങോടിക്കുട്ടി എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ
അതിന്നു മറുത്തുപറയുന്നത് അവൾക്ക് രസമില്ലെന്നു

ളൂക്കാണ്ടി അമ്മക്ക പരിചയജ്ഞാനം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഭക്ഷണം വേണ്ടെന്നു വെച്ചതിനുള്ള കാരണം അറിവാൻ മോഹം ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും മകളെ ഉള്ള ഭയത്താൽ ഒന്നും ചോദിക്കാതെ എല്പിച്ചയച്ചപ്രകാരമെല്ലാം നടന്നു.

—⁂—

പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

അവസാനം.

ഒമ്പതാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരം നമ്മുടെ മാരാരുവക്കീൽ തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിൽ വന്ന് ഒരു ഒന്നാംക്ലാസ് ടിക്കററ് വാങ്ങി വണ്ടിയിൽകയറി. താൻ നാട്ടിൽ എത്തുന്നതിന്നു മുമ്പായി കണ്ടപ്പമേനവനും കൂട്ടരും തന്റെ പ്രാണപ്രിയയെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു എന്തെല്ലാം കരിമാലികളാണ് ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നത് എന്നു ആലോചിച്ചു മനസ്സെല്ലാം പുണ്ണായി തീൎന്നതിനാൽ ചിന്താഗ്രസ്തനായിത്തന്നെ വസിച്ചു. പിന്നെമനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു മെല്ലമെല്ലെ മൂളിപ്പാട്ടു പാടാൻ തുടങ്ങി. പറങ്ങോടമാരാര് വക്കീൽ സംഗീതത്തിൽ അതിവാസനയുള്ള ഒരു ദേഹമാണ്. സംഗീതത്തിലുള്ള ലയംകൊണ്ടു കാലദേശാവസ്ഥ മറന്നു അതിൽതന്നെ ഏകാഗ്രചിത്തനായി ലയിച്ചിരുന്നുപോയി. താൻ കയറീട്ടുള്ള വണ്ടി ബങ്കളൂൎക്ക് നേരെ പോകുന്നതാകയാൽ വഴി രണ്ടായി പിരിയുന്ന സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു

അതു മാററി ക്ലുട്ടികെട്ടി എങ്കിലും നമ്മുടെ വക്കീല്
സംഗീതരസംകൊണ്ടു ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല. നേരം അ
ൎദ്ധരാത്രയായപ്പോൾ ഉറക്കംവന്നു കിടന്നുറങ്ങി. പിറേറ
ദിവസം രാവിലെ ഉണൎന്നു പുറത്തോട്ടു നോക്കുന്നേരം
ഒരു പരിചയം ഇല്ലാത്ത നാട്ടുപോലെ തോന്നി. ചില
സ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടിനിന്നു പേർ വിളിച്ചുപറയുന്നതെല്ലാം
പുതുപേരായി തോന്നി. സംശയം തീൎക്കുന്നതിന്നു വല്ല
വരോടും ചോദിച്ചുകളയാമെന്നുവെച്ചാൽ പരിചയക്കാ
രെ ആരേയും കാണ്മാനും ഇല്ല. പരിചയമില്ലാത്തവ
രോടു ഒരു സ്നേഹിതൻമുഖേന അല്ലാതെ ബീ. എൽ.
പരീക്ഷ ജയിച്ചതിന്നുശേഷം താൻ സംസാരിക്കാറുമില്ല.
അതുകൊണ്ടു് ആരോടു ചോദിപ്പാനും താമാവാത്തതി
നാൽ വരുന്നതു് വരട്ടെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു ധൈൎയ്യത്തോ
ടെ ഇരുന്നു. അവസാനം ഒരു വലിയ സ്റ്റേഷനിൽ വ
ണ്ടി നിന്നു. ബങ്കളൂർ, ബാങ്കളൂർ, എന്നുവിളിച്ചുപറയുന്നതു
കേട്ടു. കാൎയ്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി. പറങ്ങോടമാരാര്
ഒരു ധനവാനാകയാൽ തനിക്കു വന്ന അബദ്ധം പുറ
ത്താക്കാതെ സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്ററെ വിളിച്ചു നിരക്കുപ്രകാര
മുള്ള കൂലി മുഴുവനും കൊടുത്തു പുറത്തിറങ്ങി ഒരു കോ
ച്ചുവണ്ടിപിടിച്ചു നഗരം കാണേണ്ടതിന്നു പോയി.
പലെ ദിക്കുകളിലും സഞ്ചരിച്ചു അവസാനത്തിൽ മൃഗ
ശാലയിൽചെന്നു. ആ സമയത്തു അവിടെ കൂട്ടിൽ ഇട്ടി
രുന്ന രണ്ടു സിംഹങ്ങൾ കടിപിണഞ്ഞു് കൂട്ടപൊളിച്ചു
പുറത്തേക്കു ചാടിയിരുന്നതിനാൽ നാട്ടുകാരായ കാണി

ജനങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടു അങ്ങുമിങ്ങും ഓടിഒളിക്കുക ആയി
രുന്നു. മാരാർവക്കീൽ യാതൊരു ഭയവുംകൂടാതെ നേരി
ട്ടുചെന്നു തന്റെ കോട്ടുകുപ്പായക്കീശയിൽ ഉണ്ടായി
രുന്ന റിവാൾവർതോക്ക് എടുത്തു രണ്ടു സിംഹങ്ങളേ
യും ഓരോ വെടിവെച്ചു കൊന്നുകളഞ്ഞു. അതുനിമി
ത്തം മൈസൂർ രാജാവായി സ്നേഹം സംഭവിക്കയാൽ
രാജാവിന്റെ അരമനയിൽ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം സുഖമാ
യി താമസിച്ചു മടങ്ങിപോന്നു. പിറ്റെദിവസം വയി
ന്നേരം നാട്ടിൽ എത്തി. നേരം അസമയമായി എങ്കി
ലും കാണിനേരം താമസിയാതെ പരിക്കൻപാച്ചലിൽ
ഭവനത്തിലേക്കു നേരെ പോയി. വഴിയിൽവെച്ച് ആ
ദിക്കിലെ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ ചാത്തുനായരായി
കണ്ടുമുട്ടി അദ്ദേഹത്തെയും ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി. അർദ്ധരാത്രിക്കു
തന്റെ പ്രിയയായ പാറങ്ങാടിക്കുട്ടിയുടെ ഭവനത്തിൽ
എത്തി. പടിവാതൽ കടന്നുചെല്ലുമ്പോൾ തെക്കെ
ചുമരുചാരി നാലഞ്ചാളുകൾ പാറിനില്ക്കുന്നതുപോലെ
തോന്നി. കൂട്ടരുടെ വരവുകണ്ടു അവർ ഓടിപ്പോവാൻ
ശ്രമിക്കുന്നതിനെ അറിഞ്ഞ് വക്കീലും ഇൻസ്പെക്ടരും
പോലീസുകാരുംകൂടി പിന്നാലെ ഓടിച്ചെന്നു എല്ലാവ
രേയും പിടിച്ചു. പോലീസുകാരുടെ കയ്യിൽ ഹാജരുണ്ടാ
യിരുന്ന കയ്യാമങ്ങളെക്കൊണ്ട് ബന്തോവസ്സ് ചെയ്തു
എല്ലാവരേയും മുററത്തുകൊണ്ടുവന്ന് നിർത്തി. മാരാർ
വക്കീൽ അകത്തേക്കു വിളിച്ചു. ഒച്ചകേട്ട് ആളെ അറി
ഞ്ഞു മൂക്കാണ്ടി അമ്മ ഒരു വിളക്കു എടുത്തു താഴത്തിറ

ങ്ങിവന്നു വാതിൽതുറന്നു മിററത്തെക്കു നോക്കുമ്പോൾ അധികജനം നില്ക്കുന്നതുകണ്ടു് ഭയത്തോടെ വാതിൽ അടപ്പാൻ തുടങ്ങി. മൂകാംബി അമ്മയുടെ ഭയം മാരാൎക്കു മനസ്സിലായി. താൻ വേഗം വെളിച്ചത്തേക്കുറിന്നു വിവരങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു. അതിനാൽ മനസ്സമാധാനവും വന്നു. കള്ളന്മാർ അന്നത്തെദിവസം ജലപാനംപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു അറികയാൽ മൂകാംബി അമ്മക്കു അതിയായ സങ്കടം തോന്നുകകൊണ്ടു് ഉടനെ അകത്തു പോയി ഒരുപെട്ടി ബിസ്കോത്തും എല്ലാവൎക്കും വെവ്വേറെ ഓരോ കോപ്പ ചായയും കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. ഇൻസ്പെക്ടരും കനിഷ്ടബിൾമാരും പോയതിന്നുശേഷം മാരാര് വക്കീൽ ബദ്ധപ്പെട്ടു കുളിയും ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു മാളികമുകളിലേക്കു ചെന്നു. നേരം അസ്സമയമായതിനാൽ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയെ കണ്ടു് സംസാരിപ്പാൻ തരമാവാതെ മടങ്ങിപ്പോന്നു. പൂമുഖത്തുവന്നു് മന്ദബുദ്ധിയായി നില്ക്കുമ്പോൾ പത്തായപ്പുരമാളികയിൽ കിടപ്പാൻ വിരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വാലിയക്കാരൻ വന്നു അറിയിച്ചു. പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ വൎത്തമാനം അറിയാഞ്ഞിട്ടു എല്ലാം കൂടി ഒരു സഞ്ചാരമായിരുന്നതിനാൽ ഉറങ്ങേണ്ടതിന്നു അപ്പോൾ തനിക്കു ലേശമെങ്കിലും മനസ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വാലിയക്കാരനോടു വൎത്തമാനം ചോദിച്ചാലോ എന്നു ഒരിക്കൽ തോന്നി. അതുനിമിത്തം ഉണ്ടാവുന്ന ഘനക്ഷയം വിചാരിച്ചു് അപ്പോൾതന്നെ വേണ്ട എന്നും വെച്ചു. മനസ്സിന്നു് സമാധാനം വരാത്ത

തിന്നാൽ പിന്നെയും മോഹം ആവൎത്തിച്ചു തുടങ്ങി ഒടുവിൽ “ഇവിടെ പുറമെ വല്ലവരും ഉണ്ടോ” എന്നുമാത്രം അവനോടു ചോദിച്ചു. “പുറമെ എന്നു പറവാൻ തക്കവണ്ണം ആരും ഇല്ലെങ്കിലും എജമാനന്റെ മകൻ പഞ്ചുമേനോനെജമാനൻ വന്നിട്ടുണ്ട്” എന്നുമറുവടി പറഞ്ഞു. ആ വാക്ക പറങ്ങോടമാരാരുടെ മനസ്സിനെ ഒരു ശല്യമായിട്ട് ഭേദിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ പോയി തനിക്ക വിരിച്ചു തെയ്യാറാക്കിയ കട്ടിന്മേൽ ചെന്നു കിടന്നു ഈ വിധം വിചാരം തുടങ്ങി.

ഞാൻ ചോദിച്ച വാക്കിന്റെ അൎത്ഥം മുഴുവനും മനസ്സിലാക്കീട്ടോ അച്ചൻ മറുവടി പറഞ്ഞത്. അതോ എന്തോ ചിലത് പറഞ്ഞു എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നുണ്ടോ. അങ്ങിനെ ആവാൻ പാടില്ല. ചോദ്യത്തിന്നു ശരിയായ മറുവടിയാണല്ലോ പറഞ്ഞത്. എന്റെ ചോദ്യം പുറമെ വല്ലവരും ഉണ്ടോ എന്നാണു. പഞ്ചുമേനോൻ ഉണ്ടു എന്നല്ലേ മറുവടി പറയേണ്ടത്. അങ്ങിനെയല്ലല്ലോ പറഞ്ഞത്. “പുറമെ എന്നു പറവാൻ തക്കവണ്ണം ആരും ഇല്ലെങ്കിലും” എന്നുകൂടി ചേൎത്തതിന്നു എന്തെങ്കിലും ഒരു വിശേഷവിധി അൎത്ഥം ഉണ്ടായിരിക്കണം. പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ പുടമുറി കേട്ടതുപോലെ എല്ലാം നടന്നിരിക്കും എന്നുണ്ടോ. എന്നാൽ പിന്നെ പഞ്ചുമേനോൻ പുറമെ ഒരുത്തനാവാൻ പാടില്ലല്ലോ. ഛെ. അതാവാൻ പാടില്ല. മലയാളികളുടെ സംബന്ധം വിവാഹരീതിയിൽ അല്ലേ

ന്നും അതു ഒരുവിധം വ്യഭിചാരസമ്പ്രദായമാണെന്നും മെയിൻ സായ്‌വിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ വെളിവായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ പഞ്ചുമേനവനെ പുറമെ ഉള്ളവൻ എന്നു മാത്രമേ വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. പിന്നെ അവൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥം എന്തായിരിക്കും ഇല്ല. ഇല്ല. ഞാൻ വിചാരിച്ച അൎത്ഥം ശുദ്ധമേ അബദ്ധമാണ്. എടയിൽ ഒന്നു രണ്ടു അക്ഷരം വിട്ടുപോയതിനാൽ അൎത്ഥത്തിനു ബഹു അന്തരം വന്നുപോയി. പുറമെ എന്നു പറവാൻ തക്കവണ്ണം ഒരുതരം ഇല്ലെങ്കിലും എന്നതിൽ ഒരുതരം ഇല്ല എന്നുള്ളേടത്തോളമെ അൎത്ഥം ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എങ്കിലും 'എന്നു' രണ്ടു അക്ഷരത്തിന്റെ അൎത്ഥം തീരെ വിട്ടുപോയി. ആ രണ്ടു അക്ഷരം കൂട്ടുമ്പോൾ പഞ്ചുമേനോൻ പുറമെ ഉള്ളവനാണെന്നു അൎത്ഥം ജനിക്കുന്നുണ്ട്. പഞ്ചുമേനോൻ സംബന്ധം തുടങ്ങീട്ടില്ല തീൎച്ച തന്നെ. ഞാൻ വെറുതെ തെറ്റിദ്ധരിച്ച ഓരോരോ ദുരാലോചന ചെയ്തുപോയതു കഷ്ടംതന്നെ. പറങ്ങോടിക്കുട്ടി സാധാരണ സ്ത്രീകളെപ്പോലെ അത്ര കഥയില്ലാത്തവരല്ല. അവളുടെ മനോധൈൎയ്യവും ബുദ്ധിഗാംഭീൎയ്യവും എവിടെ. എന്റെ ഈ കുത്സിതാലോചന എവിടെ. അവൾ 'ടോംജോൺസ്' എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽ പുസ്തകം വായിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഒരു ദിവസം ഞാനായി ഓരോന്നു സംസാരിക്കുമ്പോൾ ആ പുസ്തകത്തിലെ നായികയായ "സോഫിയവെസ്റ്റേൺ" അവളുടെ പിതാവിന്റെ

ന്യായമായ ശാസനയെ അഗണ്യമാക്കി താൻ സ്നേഹി
ച്ച പുരുഷൻ ഒരു നിസ്സാരനാണെങ്കിലും അവനെ കാ
മിച്ച നാട്ടം വീട്ടം ധനവും മററു സർവ്വസ്വവും ഉപേ
ക്ഷിച്ച അവൻെറ പിന്നാലെ ചാടി പോയതു് വളരെ
ഉചിതമായി എന്നു പിന്നേയും പിന്നേയും ആവൎത്തിച്ച
എന്നോട്ട പറഞ്ഞതു് ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല. അതുകൊ
ണ്ടു കണ്ടപ്പുമേനോൻ ഒരു സമയം നിർബ്ബന്ധിച്ചിരു
ന്നാൽ തന്നെ അവരം ഞാനുള്ളേടത്തേക്ക ചാടിപ്പോ
കുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും വഴിപ്പെടുന്നവരം അല്ല.

വാലിയക്കാരൻ പറഞ്ഞതു ഒന്നുകൂടി ഓൎത്തുനോ
ക്കട്ടെ. പുറമെ എന്നു പറവാൻ തക്കവണ്ണം ആരും ഇ
ല്ലെങ്കിലും പഞ്ചുമേനോൻ ഉണ്ട്. ആരും ഇല്ലെങ്കിലും
പഞ്ചുമേനോൻ. ആയി. അൎത്ഥം വിചാരിച്ചതുപോലെ
അല്ല. പഞ്ചുമേനോൻ പുറമെ ഉള്ളവനാണെന്നു തീ
ച്ചപ്പെടുത്തീട്ടില്ല പറഞ്ഞതു്. അങ്ങിനെ ആണെങ്കിൽ
പുറമെ പഞ്ചുമേനോൻ ഉണ്ടു എന്നു സ്പഷ്ടമായി പറ
യരുതെ. എന്നാൽ പഞ്ചുമേനോൻ പുറമെ ഉള്ളവൻ
അല്ല എന്നു വ്യക്തമായോ. 'ഇല്ലെങ്കിലും' എന്ന പ്ര
യോഗംകൊണ്ടു അതും സ്പഷ്ടമായില്ല. ഒരു സന്ദിഗ്ദ്ധ
സ്ഥിതിയിലാണു പ്രയോഗം. ആ ശരി. ശരി. അ
ൎത്ഥം മനസ്സിലായി. മലയാളി വിവാഹബിൽ പ്രസി
ദ്ധം ചെയ്തതിന്നു ശേഷം രണ്ടുകക്ഷികളായി തീൎന്നിട്ടു
ണ്ടല്ലൊ. ചിലർ നായന്മാൎക്കു വിവാഹം ഉണ്ടെന്നും
ചിലർ ഇല്ലെന്നും ഉള്ള തൎക്കംനിമിത്തം ഒരു കമീഷൻ

പുറപ്പെട്ട തെളിവ് എഴുത്തു പോയതല്ലാതെ ഒന്നും ഇതു വരെക്കും തീൎച്ചയായിട്ടില്ല. വിവാഹം ഉണ്ടെന്നു തീൎച്ചയായാൽ പഞ്ചുമേനോൻ പുറമെ ഉള്ളവനല്ല. ഇല്ലെന്നാണു തീൎച്ച എങ്കിൽ ഇനി ഉണ്ടാവുന്നവരെക്കും പുറമെ ഉള്ളവനായിരിക്കാനെ പാടുള്ളു. രണ്ടാലൊന്നു തീൎച്ചപ്പെടുന്നവരെക്കും സന്ദിഗ്ദ്ധസ്ഥിതിയിൽ വെക്കുന്നതാണു ഉത്തമം. ബഹുമാനപ്പെട്ട ശങ്കരൻനായൎ ഈമാരണം ഉണ്ടാക്കി തീൎത്തതിനാലാണു അവൻ രണ്ടും അല്ലാത്ത സ്ഥിതിയായി പറഞ്ഞത്. സംബന്ധം കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. സംശയം ഇല്ല. ഞാൻ വെറുതെ ഈ വഴിയൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടി വന്നു. പറഞ്ഞോടിക്കുട്ടി അങ്ങിനെ ചെയ്യോ. എഴുത്തു കണ്ട ഉടനെ ഇങ്ങോട്ടു വന്നാൽ എന്റെ ഒരുമിച്ച മദിരാശിക്കു പോരാമെന്നു തീൎച്ചയായും എഴുതിയിരുന്നുവെല്ലൊ. പിന്നെ ഈവിധം ചെയ്തതു ബഹു കഠിനമായി. ഈ വകക്കു വേണ്ടതുണ്ട്. എന്നോടു ചെയ്ത വാഗ്ദത്തം ഒരു പൂൎത്തിയായ കരാറു തന്നെയാണ്. എഴുത്തു ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്ര ബഹുമാനമില്ലാതെ എന്നെ അവമാനിച്ച ഒരു നാട്ടുകാരനെ ഇംഗ്ലീഷു ആല്ഫബെററുകൂടി അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു നാടനെ സ്വീകരിച്ചതിന്നു ആ എഴുത്തു പിടിച്ചു നഷ്ടത്തിന്നു ഒരു നമ്പ്രുകൊടുത്താൽ വിധിപ്പിച്ചു വാങ്ങാമെന്നു എനിക്കു നല്ല ധൈൎയ്യം ഉണ്ട്. അയ്യോ! കഷ്ടം. ഞാൻ ഇപ്പോൾ വിചാരിച്ചതു എത്ര അന്യായമാണ്. പറഞ്ഞോടിക്കുട്ടി മൈ. ലെ., ഞാൻ

നിണക്കു തീരെ അപരാധിയായി തീൎന്നു. നീ എത്ര സുശീല. ഞാൻ എത്ര ക്രൂരൻ. എന്റെ ഈ ദുഷ്ടവിചാരത്തെ നീ മാപ്പാക്കണെ. അല്ലെങ്കിൽ (മൈഹാൎട്ട് വിൽബ്ലീഡ്) എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു രക്തം പൊടിയും നിശ്ചയം. ഒരു സമയം നീ പഞ്ചുമേനവനെ സ്വീകരിച്ചുവെങ്കിലും നീ തെറ്റുകാരിയല്ല. ഗുരുജനങ്ങളും ബന്ധുക്കളും ചുറ്റും നിന്നു നിൎബ്ബന്ധിച്ചാൽ നീ വഴിപ്പെടുന്നതല്ലാതെ മറ്റെന്തു ചെയ്യും. ഹെൻറിയാട്ടാടെംബൾ ഫർഡിനെറണ്ട് ആർ മൈനാട്ടചെയ്ത വാഗ്ദത്തങ്ങളും മറ്റു അവർ തമ്മിൽ കഴിഞ്ഞ അവസ്ഥകളും നോക്കിയാൽ ഡ്യൂക്കിനെ വിവാഹം ചെയ്വാൻ പിന്നെ ഒരു നാളും അനുകൂലിക്കുമെന്നു ആൎക്കെങ്കിലും സ്വപ്നേപി സംശയിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടോ. എന്നെക്കൊണ്ടും കൂട്ടർ എല്ലാവരുംകൂടി ഓരോ ദുൎബ്ബോധന ചെയ്തു നിന്റെ മനസ്സു വെറുപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയം എന്താണ്. ഏതായാലും നീ നിരപരാധിയാവാനെ പാടുള്ളു.

നമ്മുടെ പറങ്ങോടമാരാര് വാലിയക്കാരന്റെ മറുവടി വാക്കുകൾക്കു വാചകമായിട്ടും വാക്കായിട്ടും അക്ഷരമായിട്ടും ഭാഗിച്ചു അന്വയിച്ചു ഓരോരോ ഭാവങ്ങൾ കല്പിച്ചും താൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ എന്തെല്ലാം കഥാപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ അവയിലുള്ള നായികാനായകന്മാൎക്കുണ്ടായ അവസ്ഥ തന്റെ അവസ്ഥയോടു ഒത്തുനോക്കിയും ഏതെങ്കിലും തനിക്കു പ്രതികൂലസ്ഥി

തിയിൽ ഘടിക്കുന്നതായി കാണുമ്പോൾ വ്യസനിച്ചും അനുകൂലസ്ഥിതിയിൽ സന്തോഷിച്ചും ഇടക്കിടെ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുമായി ഓരോന്നു പിറുപിറുത്തും നിന്നിദ്രനായി തന്നെ ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ രാത്രിയെല്ലാം ഒരുവിധം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

പിറെറ ദിവസം രാവിലെ എഴുനീററു അറയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ളകിളിവാതിലിൽകൂടി പുറത്തോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ അതിന്നു നേരെ കിഴക്കുഭാഗം നില്ക്കുന്ന പത്തായപ്പുര മാളികയുടെ പടിഞ്ഞാറെ വ്രാന്തയിൽ പങ്ങശ്ശമേനോൻനിന്നു സംസാരിക്കുന്നതുകണ്ടു. ഉടനെ താഴത്തുപോയി പുറവുംനോക്കി. പാഞ്ഞോടികെട്ടി കിടക്കുന്ന നാലുകെട്ട മാളികയുടെ താഴത്തുള്ള വാതിലുകൾ ഒന്നും തുറന്നു കാണായ്കയാൽ തലേദിവസം രാത്രി ഉണ്ടായ വിചാരങ്ങൾ എല്ലാം നിരാസ്പദമാകുന്നു പറഞ്ഞോടമാരാക്ക വിശ്വാസംവന്നു. ഉടനെ താൻ കിടന്നിരുന്ന മാളികയിലേക്കു തന്നെ പോയി പുറത്തെ മുറിയിൽ കണ്ട ഒരു ചാരുകസാലയിന്മേൽ അതി സുഖമായി കിടന്നു ഉറക്കവും തുടങ്ങി.

നേരം ഏകദേശം നാലുനാഴികയോളം പുലന്നു. കണ്ടപ്പമേനോൻ എഴുനീററു തന്റെ നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം കഴിച്ചു പൂമുഖത്തു വന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കാണ്മാനായി ദൂരത്തുനിന്നു രണ്ടു വിദ്വാന്മാർ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പങ്ങശ്ശമേനോൻ ചെന്നറിയിക്കയാൽ അവരെ ആചരിച്ചു ഇരുത്തി കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ സംബന്ധ

മായും മററും ഓരോരോ സംവാദങ്ങളും ചെയ്തു വിനോദി ച്ചിരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മാരാര് വക്കീൽ ഉറക്കം ഉ ണൎന്നു താഴത്തോട്ടു ഇറങ്ങിവന്നു. പൂമുഖത്തു കണ്ടപ്പ മേനവനും കൂട്ടരും ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു അവിടേക്കു ചെ ന്നാറെ അദ്ദേഹം എഴുനീററുനിന്നു ആദരപൂൎവ്വം അരി കത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസാല നീക്കിവെച്ചുകൊടുത്തു. രണ്ടാളും ഇരുന്നതിന്നുശേഷം കുശലപ്രശ്നം ചെയ്വാൻ തുടങ്ങി.

കണ്ടപ്പമേനോൻ-- ഇന്നലെ രാത്രി എത്തുമ്പോൾ നേരം കുറെ അസമയമായൊ? ഞാൻ ഒരു പ്രസം ഗംപോലും അറിഞ്ഞില്ല. ഇന്നു രാവിലെ പുറത്തുവ ന്നതിന്നുശേഷം മാത്രമാണു വിവരമെല്ലാം അറി ഞ്ഞത്. ദൈവാധീനംകൊണ്ടു നിങ്ങൾ തൽസമ യം എത്തീട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ കള്ളന്മാർ ചില തെല്ലാം പിണക്കമായിരുന്നു. (പങ്ങശ്ശമേനവനെ നോക്കി) അല്ലെ അപ്പുക്കുട്ട.

പങ്ങശ്ശമേനോൻ--“ബന്ധുക്കളുടെ പ്രവൃത്തി മനഃകൃത മല്ലാതെയുംസഹായമായിത്തന്നെ പരിണമിക്കും എ ന്നതിന്നു ഇതൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഇദ്ദേഹം ഇക്കാ ലങ്ങളിൽ നാട്ടിൽ വരാറില്ല. വരുന്നതിന്നു മുൻകൂ ട്ടി ഒരറിവും നമുക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുപോലെത ന്നെ നമുക്കു വലുതായൊരു അനൎത്ഥം സംഭവിപ്പാൻ പോകുന്ന വിവരം ഇദ്ദേഹത്തിന്നും മുൻകൂട്ടി അറിവു ണ്ടായിരുന്നില്ല. കാൎയ്യം വന്നു കലാശിച്ചത് ഓക്ക

മ്പോൾ എല്ലാം മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞ് മരുങ്ങിവന്നാളു പോലെ അല്ലെ സംഭവിച്ചത്”.

പാഞ്ഞോടമാരാര്--“പഞ്ചുമേനോൻ വളരെ വിററിയായിട്ട സംസാരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ കുറച്ചു ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കാഞ്ഞതു വളരെ തെററിപ്പോയി. ലോജിക്ക കുറച്ചു പഠിച്ചു ഹക്സിലി, ടിൻഡൾ, സ്പെൻസർ, ഈ വക പുസ്തകങ്ങളും വായിച്ചിരുന്നാൽ നിങ്ങൾ എത്ര പ്രമാണിയാവുമായിരുന്നു”.

പഞ്ചുമേനോൻ-- “(ചിറിച്ചുംകൊണ്ടു) അതിനെല്ലാം പൂർവ്വജന്മത്തിൽ സുകൃതംചെയ്ത് നേടാതെ ഇപ്പോൾ മോഹിച്ചിട്ട ഫലം ഇല്ലല്ലൊ”.

പാഞ്ഞോടമാരാര്-- “പൂർവ്വജന്മമൊ. ഇതെത്ര അബദ്ധമായ വിചാരമാണു. നിങ്ങൾ സംസ്കൃതം പഠിച്ചു അതിലുള്ള ചില ഭാഷപുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു ഓരോരൊ നൊൺസെൻസ് തലയിൽ കയററീട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായി കാണുന്ന ബ്ളണ്ടർ ഇതാണ്. സംസ്കൃതം എന്നുവെച്ചാൽ വലിയ കഥയായി വിചാരിക്കും. അതിൽ ഒന്നുക്കു ഒന്നു അസംബന്ധമായല്ലാതെ ഒന്നും കാണ്മാൻ പ്രയാസം. ഒന്നാമതു ഇതുതന്നെ നോക്കിയാൽ പോരെ. ബ്രാഹ്മണൎക്ക മത്സ്യമാംസം തിന്നാൽ ജാതിഭ്രഷ്ട് ഉണ്ടെന്നു ചില വേദപുസ്തകങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അതിൽതന്നെ “ചെമ്മീനപ്പുള്ളിഗാന്ധാരി എരിയുംപുളിയുംസമം കൂട്ടിച്ചേർത്തുള്ള സമ്മന്തി ബ്രാ

ഷണക്കും ലജ്ജിച്ചിടാം" എന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ഇതു എത്ര അസംബന്ധമാണ്".

പങ്ങശ്ശമേനോൻ--"(ചിറിച്ചുംകൊണ്ടു) ഇതിന്നു അസംബന്ധം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോര. വങ്കത്വം എന്നു തന്നെ പറയണം".

ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞപ്പോഴെക്കു കണ്ടപ്പമേനോൻ എടയിൽ കടന്നു സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. മാരാരുടെ വർത്തമാനം തനിക്കും പങ്ങശ്ശമേനവന്നും മുമ്പു തന്നെ നല്ലവണ്ണം അറിയാം. അതു പുറമെ ചിലർ ഉള്ളവൎക്കു പ്രത്യക്ഷമാകാതെ കഴിപ്പാനാണു അദ്ദേഹം ഉത്സാഹിച്ചത്.

കണ്ടപ്പമേനോൻ--"(വിദ്വാന്മാരെ ചൂണ്ടികാട്ടി) മാരാരു വക്കീൽ ഇവരെ മുമ്പു അറിയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഇവർ വളരെ യോഗ്യന്മാരായ വിദ്വാന്മാരാണു. ഇയാൾക്കു (അതിൽ ഒരാളെ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടികാട്ടീട്ടു) വേറെ ഒരു വിശേഷവിധികൂടി ഉണ്ട്. കവിതാവാസന ബഹു കട്ടിയാണ്. അതിലും വിശേഷിച്ചു ഭാഷാകവിതക്കു ഒരു സാമൎത്ഥ്യം വേറെതന്നെയാണ്. കവിതക്കു ഇത്ര പക്വതയും മാധുൎയ്യവും ഉണ്ടായിട്ടു ഞാൻ വേറെ കണ്ടിട്ടില്ല എന്നു തന്നെ പറയാം".

പങ്ങശ്ശമേനവന്നു മാരാരു വക്കീലിനെ കുറച്ചുകൂടി കളിയാക്കേണമെന്നു ഒരു താല്പൎയ്യം വന്നുവശായി. അച്ചന്നു അതു രസം ഇല്ലെന്നു ഭാവംകൊണ്ടു മനസ്സിലാ

യി എങ്കിലും തന്നെ പൂൎണ്ണമായി പറഞ്ഞതിന്നു ഒരു ചൊട്ട കൊടുക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നു തീൎച്ചയായും ഉറച്ചു.

പങ്ങശ്ശമേനോൻ.—"(വിദ്വാന്മാരെ നോക്കി) മാരാരു വക്കീൽ ഒരു അമാനുഷനാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു മുഖസ്തുതിയാകയാൽ അതു അനുചിതമായിരിക്കും. എങ്കിലും വാസ്തവം പറയാതെ കഴിയുന്നതല്ലല്ലൊ. ഇദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ അതിനിപുണനാണെന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ തന്നെ പ്രബലമായ സാക്ഷികളാണ്. അതിരിക്കട്ടെ. സംസ്കൃതഭാഷ ഇദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മത്തിൽ പഠിച്ചിട്ടില്ല എങ്കിലും അതിലും ഇദ്ദേഹത്തിന്നു അധികകാലം പരിശ്രമിച്ചു പഠിച്ചവരെക്കാട്ടിലും പാണ്ഡിത്യം ഉണ്ട്. ബുദ്ധിയുടെ രസികതയൊ എല്ലാററിലും ഒരു മാററു കയറിനില്ക്കും. ഇതിനെല്ലാം താഴിയക്കുടമായി കവിതാവാസനയും ഉണ്ട്. ഇങ്ങിനെയെല്ലാംകൂടി തികയേണമെങ്കിൽ എത്ര ഭാഗ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം".

ഈ സ്തുതിനിന്ദ കേട്ടപ്പോഴെക്കു മാരാര് വക്കീൽ രണ്ടു മുഴം താനെ ഉയൎന്നു. മുമ്പുതന്നെ ഞെളിഞ്ഞിട്ടാണു ഇരിപ്പു. ഇപ്പോൾ അതിൽ ഒന്നുകൂടി ഞെളിഞ്ഞു.

പറങ്ങോടമാരാര്.—(ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ) പങ്ങശ്ശമേനോൻ എന്നെ അതിയായി ഫ്ളാററർ ചെയ്യുന്നു.

പഞ്ചുമേനോൻ-- നിങ്ങൾ ആ വിധംതന്നെയാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. എങ്കിലും ഞങ്ങൾക്കു പരമാൎത്ഥം പറയാതെ കഴിയുന്നതല്ലല്ലൊ.

മാരാരുവക്കീലിനു കാൎയ്യം ശരിതന്നെയാണെന്നു പൂൎണ്ണമായും വിശ്വാസം വരികയാൽ പഞ്ചുമേനവന്റെ വാക്കിനെ ഭാവരസംകൊണ്ടു അനുസരിച്ചു കുറഞ്ഞൊരു നേരം മൌനമായിരുന്നു സമീപത്തു പടിയിന്മേൽ ഒരു വീശെറി കിടന്നിരുന്നതിനെ കയ്യിലെടുത്തു വിദ്വാൻ കവിയെ നോക്കി ഈവിധം പറഞ്ഞു.

പറങ്ങോടമാരാര്-- നിങ്ങൾ ഒരു യോഗ്യനായ ഭാഷാകവിയാണെന്നു കണ്ടപ്പുമേനോൻ അല്പം മുമ്പിൽ എന്നോടു പ്രസ്താവിക്കയാൽ ഞാൻ അറിഞ്ഞു. സാധാരണ ഭാഷാകവികൾക്കു താമര, ചന്ദ്രൻ, മേഘം, കുയില്, വണ്ടു, സ്ത്രീ ഈ വക കൂടാതെ സ്വന്തസൃഷ്ടിയായി വേഗത്തിൽ ഒരു കവിത ഉണ്ടാക്കാൻ കഴികയില്ല എന്നാണു എന്റെ വിശ്വാസം. ഈ വീശെറികൊണ്ടു വേഗത്തിൽ ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു വശമൊ.

പഞ്ചുമേനോൻ-- (കവിയെ കണ്ണുകൊണ്ടു തടസ്ഥം ചെയ്തു) കാൎയ്യം ശരിയാണ്. ഇവരെല്ലാം ചില ശ്ലോകങ്ങൾ മുമ്പു പഠിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഛായ പിടിച്ചു ഓരോന്നു കെട്ടി ചമക്കുക എന്നല്ലാതെ സ്വബുദ്ധികൊണ്ടു സൃഷ്ടിപ്പാൻ ഇവരാളല്ല. അതിനെല്ലാം

ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചല്ലാതെ ഒരിക്കലും സാധിക്കും എ
ന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

പാരോത്താടമാരാര്--പഞ്ചുമേനവൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം
വളരെ റീസനെബൾ എന്നാണു എന്റെ അഭിപ്രാ
യം. ഞാൻ ഒരു ശ്ലോകം ഈ സമയംകൊണ്ടു ഉ
ണ്ടാക്കി കേട്ടോളൂ.

ഇത്രവിചിത്രമതായൊരിഫാനിത്തു
കണ്ടാലെത്രയും ചിത്രംതന്നെ
ഉല്ലുകാലെ പൂരുഷരെല്ലാം
കൊണ്ടുനടപ്പതു കണ്ടായൊ നീ.

പാരോത്താടമാരുടെ ചെമ്പു പുറത്തു വരുത്താതെ
കഴിക്കേണ്ടതിന്നു ഇതുവരെക്കും ശ്രമിച്ചിരുന്ന കണ്ടപ്പ
മേനവൻ കൂടി ഈ ശ്ലോകം കേട്ടപ്പോൾ പൊട്ടി ചിരി
ച്ചുപോയി. പിന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ കഥ പറവാൻ ഉ
ണ്ടോ. എന്നാൽ ഈ ഘോഷമെല്ലാം തന്റെ അബ
ദ്ധപഞ്ചാംഗം നിമിത്തം സംഭവിച്ചതാണെന്നു നമ്മു
ടെ വക്കീൽ മാരാർക്കു ലേശമെങ്കിലും മനസ്സിലായില്ല.
ശ്ലോകത്തിന്റെ ചമൽക്കാരം നിമിത്തമാണെന്നാണു
ആ മഹാനുഭാവൻ വിശ്വസിച്ചത്. ഇയ്യാളെ ഇനിയും
ഇവിടെ വെച്ചാൽ വല്ലാതെ കലശലാവുമെന്നു വിചാ
രിച്ചു കണ്ടപ്പമേനോൻ ഈ വിധം പറഞ്ഞു.

കണ്ടപ്പമേനോൻ--നേരം എട്ടുമണി കഴിഞ്ഞു. മാരാ
ർക്കു കളി ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നുണ്ടോ. നിങ്ങളെല്ലാം

നാട്ടുകാരായ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്നാൽ ബുദ്ധിമുട്ടിപ്പോകും. ഞങ്ങൾക്കു ആഹാരകാലങ്ങൾക്കു കൃത്യം വളരെ ചുരുക്കമാണ്. നിങ്ങൾ നഗരത്തിൽ ശീലിച്ച ആളാകയാൽ അതിനെല്ലാം വളരെ കൃത്യമായിരിക്കും.

പറങ്ങോടമാരാര് — നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ കാൎയ്യം ശരിയാണ്. ഫൈജിൻ പുസ്തകം വായിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും പ്രിൻസിപ്പൾ എല്ലാം നാട്ടുകാരും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഇളു വളരെ അസോട്ണിഷിങ്ങു ആയിരിക്കുന്നു.

എന്നും പറഞ്ഞു മാരാരുവക്കീൽ കുളിപ്പാൻ പോയി. ഇദ്ദേഹം സംസാരിക്കുന്നതു മലയാളമായിരുന്നുവെങ്കിലും പകുതിയിൽ അധികം ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകൾ ആയിരുന്നതിനാൽ എല്ലാം പൂൎണ്ണമായി ഗ്രഹിപ്പാൻ ശേഷമുണ്ടായിരുന്നവൎക്കു അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. പ്രസ്തംപങ്ങളുടെ പ്രകൃതത്തിൽനിന്നും നാട്യങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു ഭാവാൎത്ഥം മാത്രമാണ് അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്.

കണ്ടപ്പമേനോൻ—. (പങ്ങശ്ശമേനവനെനോക്കി) ഇയാൾ സാമാന്യത്തിൽ അധികം ശുദ്ധനാണെന്നു ഞാൻ മുമ്പു തന്നെ മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്. ഇത്ര കലശലാണെന്നു അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

പങ്ങശ്ശമേനോൻ— അച്ഛൻ ഇയാളെ ശുദ്ധൻ എന്നു പറഞ്ഞതു് "മഹാനുഭാവോ വിസ്സ്ഥിശ്ചെൽ ശുദ്ധഇത്യാഭിധീയതെ" എന്ന അൎത്ഥത്തിൽതന്നെ അല്ലെ.

ക—ഈ മനുഷ്യൻ ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നല്ലെ പ്രസ്താപം. എനിക്കു അതുകേൾക്കുമ്പോൾ വിസ്മയം തോന്നുന്നു.

പ—ഇതു കണ്ടിട്ടു അച്ഛൻ ഇത്ര വിസ്മയിച്ചാൽ ഇനി ഇതിലും പ്രമാണികളായ ബി. എ. ക്കാരെ കാണുമ്പോൾ എന്താ പറവാൻ കണ്ടത്.

അവർ രണ്ടുപേരും ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു് പത്തായപ്പുരമുകളിലേക്കു പോയി. നമ്മുടെ മാധവ് കുളിയും ശാപ്പാടും കഴിച്ചു ഉടനെ മടങ്ങിവന്നു് പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയെ കാണ്മാൻ മാളികമുകളിലേക്കു ചെന്നു. അവർ തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണത്തിൽ പഞ്ചുമേനോൻ വേറെ സംബന്ധം തുടങ്ങി എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയെ കാംക്ഷ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും അറിഞ്ഞു. തനിക്കു എതിരായി മത്സരിപ്പാൻ മാററാൻ ഇല്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ടതിന്നു ശേഷം തന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു ഒരു ചുമട് എറക്കിയതുപോലെ ആശ്വാസം വരികയാൽ അന്നത്തെ ദിവസം സുഖമായിതന്നെ കഴിഞ്ഞു. പറങ്ങോടന്മാരുടെ സ്വഭാവം ഒരിക്കൽ ഒരു ശീലം മററൊരിക്കൽ മറെറാരു ശീലം എന്ന മാതിരിയാണ. പിറെറ ദിവസം രാവിലെ എഴുനീററപ്പോഴേക്കു മാതിരി എല്ലാം ഒന്നു പകർന്നു. എതിരാളി ഇല്ലെന്നു തീർച്ചയായതോടു കൂടി വാശിയും ഒന്നു കുറഞ്ഞു. വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിൽ കല്യാണം ചെയ്വാൻ എല്ലാം സമ്മതപ്പെട്ടാലും പിന്നേയും കുറച്ചുകാലം കാ

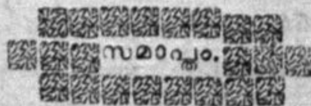
ത്തിരിക്കുന്നതായ ഒരു സമ്പ്രദായം ഉണ്ട്. അതിനു "കൊട്ടിങ്ങ്" എന്നാണത്രെ പറഞ്ഞുവരാറ്. നമ്മുടെ വക്കീലിന്നു ഇംഗ്ലീഷുസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കു വലിയ ഭ്രമമാണ്. പങ്ങശ്ശമേനവനെ ഉള്ള ശങ്കവിട്ടപ്പോൾ കോട്ടിങ്ങുകൂടി ഇല്ലാഞ്ഞാൽ പോരെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതിന്നു പുറമെ മലയാളസംബന്ധത്തിന്നു സാധാരണ വിവാഹത്തിന്നുള്ള സ്ഥിരത ഉണ്ടെന്നായിരുന്നു ഒരുകാലത്തെ ധാരണ. അന്നു അതു പ്രബലപ്പെടുത്തി ചിലപുസ്തകങ്ങളും എഴുതിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ ഒരു സ്നേഹിതനെ സന്തോഷിപ്പിപ്പാൻ വേണ്ടി അഭിപ്രായം മാററി വെപ്പാട്ടിമാർഗ്ഗം മാത്രമെ ഉള്ളൂ എന്നായി. ഇനിയത്തെ മറിച്ചിലിൽ എന്താ തോന്നുന്നതു എന്നു ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിപ്പാനും പാടില്ല. എന്തായാലും തല്ക്കാലം കൊട്ടിങ്ങായി കഴിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ച് ആ വിവരം പാറങ്ങോടിക്കുട്ടിയോടു പറഞ്ഞു. പിറെറ ദിവസത്തെ വണ്ടിക്കു മദിരാശിക്കു തന്നെ മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു. പാറങ്ങോടിക്കുട്ടി അന്തഃകരണവിവാഹമെല്ലാം മുമ്പുതന്നെ കഴിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ലണ്ടൻടൈംസും ഫോറംകളുംകൊണ്ടു ഇന്നും കാലം കഴിക്കുന്നു. പാറങ്ങോടമാരാറ് വക്കീലിന്റെ സ്വഭാവം ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നു ഇതാവക്കും ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ എന്തെല്ലാമാണ് മനസ്സുകൊണ്ട് നിശ്ചയിച്ച് ഉറച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു തീർച്ചപറവാൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. പങ്ങശ്ശമേനവൻ തന്റെ ഭാര്യയെ തറവാട്ടിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നതിന്നു ശേ

ഷം അവിടെ തന്നെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കേണമെ
ന്നു അമ്മാളുവും അമ്മുക്കുട്ടിയും നിർബ്ബന്ധിക്കയാൽ അ
പ്രകാരം പാർത്തുവരുന്നു. ദമ്പതിമാരുടെ ഭാഗ്യാതിരേ
കംകൊണ്ടു രാഹുകേതുക്കളെപ്പോലെ രണ്ടു കുട്ടികൾ ഉ
ണ്ടായി ഭവനം സർവ്വദാ അലങ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. അമ്മാളു
വിന്നും, അമ്മുക്കുട്ടിക്കും അവർക്കു അനുരൂപന്മാരായ ഭ
ർത്താക്കന്മാർ ഉണ്ടായതിനാൽ അവരും സുഖമായിരി
ക്കുന്നു.

എന്റെ പ്രിയമേറിയ വായനക്കാരെ! നിങ്ങളോടു
ഒന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു ഈ പുസ്തകം ഞാൻ ഇപ്പോൾ അ
വസാനിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സ്ത്രീകളെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിപ്പി
ച്ചാൽ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയെപ്പോലെ അധികപ്രസംഗി
കൾ ആകുമെന്നോ ഇപ്പോൾ ഉള്ള ചെറുപ്പക്കാരായ
ഇംഗ്ലീഷുകാർ പറങ്ങോടന്മാരെപ്പോലെ അവ്യവസ്ഥി
തചിത്തന്മാരെന്നോ ഞാൻ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല.
നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾക്കു ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം
യോഗ്യത സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. അതുപ്രകാരംതന്നെ ഇം
ഗ്ലീഷ് സംസാരിപ്പാൻ അറിയാത്തതിനാൽ യോഗ്യ
ത പോകുന്നതും അല്ല. അവരുടെ യോഗ്യതയും മാന്യ
തയും എല്ലാം നടപ്പുഗുണത്തിലും സ്വഭാവഗുണ
ത്തിലും ആണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. അതുപോലെ
തന്നെ ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ച് ബി. എ. ബി. എൽ.
ജയിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രം പുരുഷന് ഞെളിവാൻ ആവ
ശ്യമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ഗന്ധം കൂടി ഇല്ലാത്തവർ വള
രെ മര്യാദയും ലോകതയും രസികതയും ഉള്ളവരായി

കാണാം. പഠിച്ച് പരീക്ഷജയിച്ചവർ ശുദ്ധമെ അധി
കപ്രസംഗികളായും വിഡ്ഢികളായും കാണാം. പുരുഷ
ന്റെ യോഗ്യതയെ പരീക്ഷാജയത്തിൽ മാത്രം നിലനി
ൎത്താൻ പാടുള്ളതല്ല. അതു അവന്റെ സദ്വൃത്തികളെ
കൊണ്ടാണ് അറിയേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടു ഇംഗ്ലീഷു അ
റിയാത്തതിനാൽ ഭാൎയ്യ ഗുണവതി അല്ലെന്നോ വലിയ
പരീക്ഷകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഭൎത്താവു അനുരൂപനെ
ന്നോ ഭ്രമിച്ച് രണ്ടുകൂട്ടരും അബദ്ധത്തിൽ ചാടി ഈ
പുസ്തകത്തിലെ നായികാനായകന്മാരെപ്പോലെ ആവ
രുതെന്നു മാത്രമെ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളു.

"കുലംപ്രായംരൂപംധനമറിവുശീലംതനുബലം
ഗുണൈഷ്വേതേഷുസ്ത്രീപുരുഷമിഥുനേയോജിച്ചവരണം
ഇവകൊന്നുംചേരാത്തവരുടെവിവാഹത്തിനുഫലം
മനഃക്ലേശംമാനക്ഷയധനവിനാശങ്ങൾബഹുധാ."

ആഖ്യായിക അല്ലെങ്കിൽ

നോവൽ.

വിദ്വാന്മാരുടെ ദാരിദ്ര്യവും ധനവാന്മാരുടെ പാണ്ഡിത്യവും പ്രസിദ്ധമാണെങ്കിലും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കോട്ടയം, കടത്തനാടു മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർ പണ്ടു പണ്ടെ മഹാ വിദ്വാന്മാരായിരുന്നു. സാമാന്യം ശ്ലോകവാസനയുള്ള പരദേശികൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽവന്ന് ഓരോ തക്കിടിയും പറഞ്ഞ് അനാവധി പണവും പററിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന പതിവ് പണ്ടും ലേശംപോലും കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതു നല്ലൊരു തരമാണെന്നു കരുതി അല്പം ലോകവ്യുല്പത്തിയുള്ള ഒരു ശാസ്ത്രി തഞ്ചാവൂരിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു മലയാളത്തിലെ ഒരു രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. പണ്ഡിതസംസർഗ്ഗം ആ രാജാവിന്നു വളരെ സന്തോഷജനകവുമുണ്ടായിരുന്നു. താൻ വലിയ ഘനപാഠിയാണ് മഹാ കവിയാണെന്നൊക്കെ പറഞ്ഞുനടക്കുന്ന ഈ ശാസ്ത്രി കോവിലകത്തു എത്തിയതു ഒരു രാത്രിയിലാണ്. അകാലമായതുകൊണ്ടു അന്നു രാജാവിനെ കണ്ട് സംസാരിപ്പാനൊന്നും തരമായില്ല.

പിറെറന്നാൾ പ്രകാശത്തിന്നെഴുനീററു കാലും മുഖവും കഴുകി കുളിച്ച് വേഷംകെട്ടി, നനച്ചുനനച്ചു സ്വതേയുള്ള നിറം കേവലം മാറി പഴുപ്പുവർണ്ണമായിട്ടുള്ള ഒ

ത സോമൻകൊണ്ടു പഞ്ചകച്ചം വെച്ചുടുത്ത്, സർവ്വാം
ഗം ഭസ്മവും പൂശി കഴുത്തിൽ രുദ്രാക്ഷമാലയും ധരിച്ച്
തോളിൽ ഭാണ്ഡവും എടത്തെ കയ്യിൽ വിശറിയുമായി
അവസ്ഥയിൽ പൂമുഖത്തു ചെന്നിരുന്നു. രാജാവു പതി
വുപോലെ ആസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരു
ന്നപ്പോൾ ശാസ്ത്രി വേഗത്തിൽ എഴുനീറ്റു 'ഭോ! ഭോ!
മഹാരാജ!' എന്നു ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുംകൊണ്ട്,

യം പാലയസി പാലയസി യം യം പാലയസിധർമ്മം
ധർമ്മം പാലയസി യം യം പാലയസിധർമ്മം
പാലയസിധർമ്മം ധർമ്മം പാലയസി പാലയസി
ധർമ്മംത്വം ത്വം ധർമ്മംപാലയസിപാലയസിധർമ്മംത്വം
ധർമ്മം ത്വം ത്വം ധർമ്മം ധർമ്മംത്വം ധൃത്യാ ധൃത്യാ
ത്വം ധർമ്മം ധർമ്മം ത്വം ധൃത്യാ ത്വംധൃത്യാധൃത്യാ
ത്വം ത്വം ധൃത്യാ ച ച ധൃത്യാ ത്വംത്വംധൃത്യാ
ച ധൃത്യാച ച ധൃത്യാധൃത്യാച നിയമേന
നിയമേനച ധൃത്യാ ധൃത്യാ ച നിയമേന
ച നിയമേന നിയമേനച ചനിയമേന
ച ച നിയമേന ച ച നിയമേനച
നിയമേന ച ച നിയമേന നിയമേനച ചേനിച
സവൈ വൈ സ സവൈ രാഘവ ശാർദ്ദൂല
രാഘവശാർദ്ദൂല വൈസസവൈ രാഘവശാർദ്ദൂല
വൈരാഘവ ശാദ്ദൂർല രാഘവശാദ്ദൂർല
വൈവൈരാഘവശാർദ്ദൂലധർമ്മം
ധർമ്മാരാഘവശാർദ്ദൂല വൈവൈ രാഘശാർദ്ദൂല ധർമ്മ

രാഘവശാൎദ്ദൂലധൎമ്മാധൎമ്മാ രാഘവശാൎദ്ദൂല
രാഘവശാൎദ്ദൂലധൎമ്മസ്ഥാം താം ധൎമ്മാരാഘവശാൎദ്ദൂല
രാഘവശാൎദ്ദൂലധൎമ്മസ്ഥാം ധൎമ്മസ്ഥാം താം
ധൎമ്മാധൎമ്മസ്ഥാമഭ്യൎഥിതാം ധൎമ്മാധൎമ്മസ്ഥാ
മഥിതാമഭ്യൎഥിതാം താമഭിരക്ഷതു
രക്ഷതാഭിതാം താമഭിരക്ഷതു
അഭിരക്ഷതു രക്ഷതാഭ്യഭിരക്ഷതു
രക്ഷതാതിരക്ഷതു.

എന്നിങ്ങിനെ ശ്വാസം വിടാതെ പടക്കം പൊട്ടിക്കുംപോലെ ചടപട ചടപട എന്ന് പൊടിപാറി ചൊല്ലി ആശീൎവ്വാദം ചെയ്തു് സാവധാനത്തിൽ വീശിയും കൊണ്ടു വലിയ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്റെ നിലയിൽ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഇത്രയും കേട്ടപ്പോഴേക്കു നാലു പുറത്തും നിന്നിരുന്നവർ ഇദ്ദേഹം സാമാന്യത്തിലധികം ഒരു വിശിഷ്ടൻ തന്നെയാണെന്നു ധരിച്ചുവശായി. ഈ പകിട്ടുകൊണ്ടൊന്നും രാജാവു ലവലേശം കുലുങ്ങിയില്ല. ശ്ലോകം കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ രാമായണത്തിലെ മറെറാ ഉള്ള ഒരു ശ്ലോകം ഈ മട്ടിൽ ചൊല്ലിയതാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും പട്ടരുടെ വിഡ്ഢിത്വം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നറിയേണമെന്നു വിചാരിച്ചു് തല്ക്കാലം ഒന്നും മിണ്ടാതെ മൌനത്തിലിരുന്നു. രാജാവ് ഒരു വങ്കനാണ്, വ്യുൽപ്പത്തിയുടെ ഗന്ധംപോലുമില്ല, ഇദ്ദേഹത്തിനെ എളുപ്പത്തിൽ തോല്പിക്കാമെന്നു ശാസ്ത്രിയും കരുതി. കുറെ നേരം കഴി

ഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം മുമ്പേതന്നെ ഒരോലയിൽ എഴുതികൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ശ്ലോകം "തിരുമുൽകാഴ്ചയായി രാജസന്നിധിയിങ്കൽ വെച്ചു. രാജാവു അതെടുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ നൈഷധത്തിലെങ്ങാൻ ഉള്ളതാണെന്നു ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി. ഈ വക ആളുകൾ അത്ര അധികമൊന്നും വായിച്ചിരിക്കയില്ലെന്നാണ് പട്ടര് ഊഹിച്ചത്. കവനം വളരെ വിശേഷമായിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു പട്ടരെഴുതിയ ശ്ലോകത്തിന്നു താഴെ,

ഛായാമപഹരതികവിഃ, പദമേകംപാദമേകമർദ്ധംവാ
സകലനിബന്ധനഹർത്രേ,സാഹസകർത്രേനമസ്തുഭ്യം.

എന്നും എഴുതി ഓല അങ്ങട്ടുതന്നെ മടക്കിക്കൊടുത്തു അതു വായിച്ചപ്പോൾ പട്ടര് ക്രമത്തിലധികം വഷളായി എന്നു വിശേഷിച്ച് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. കേവലം ഈ വിധമല്ലെങ്കിലും ഏകദേശം ഈ മട്ടിലുള്ള വിദ്വാന്മാർ ഇപ്പോഴും ധാരാളമുണ്ടെന്നു നമുക്കു ഇയ്യെടയിലും ദൃഷ്ടാന്തമായി. വക്കീൽ അപ്പുനെടുങ്ങാടി അവർകൾ ഉണ്ടാക്കിയ "കുന്ദലതാ" എന്ന നോവൽ സാമാന്യം നന്നായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അതിനെ കൊണ്ടാടുവാനും പ്രശംസിക്കുവാനും ആരും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ദുർല്ലഭം ചിലൎക്കു അതു വാങ്ങി വായിച്ചു രസിപ്പാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളു. "ഇന്ദുലേഖാ" എന്ന പുസ്തകം ബഹുരസികനും അതിസമൎത്ഥനുമാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരാൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു അറിഞ്ഞപ്പോൾ അതെല്ലാവരും വായിക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ഭ്രമം ക

ലശലായി എന്നുമാത്രമല്ല ആ പുസ്തകം വായിച്ചിട്ടുള്ള വൎക്കൊക്കെ അസാമാന്യമായ സന്തോഷവും രസവും ഉണ്ടാവുക നിമിത്തം ഇനിയും ഈ വിധം പുസ്തകം എഴുതിഉണ്ടാക്കിയാൽ നന്നായിരുന്നു എന്നുള്ള വിചാരം മിക്ക ജനങ്ങൾക്കമുണ്ടായി.

അതിൽപിന്നെ നോവൽ വായിക്കാനുള്ള ഭ്രമം കലശലായതുപോലെ, ചിലൎക്ക അതെഴുതുവാനുള്ള ഭ്രമവും വൎദ്ധിച്ചു. നോവൽ എഴുതി ഉണ്ടാക്കുന്നതു, എളുപ്പത്തിലാവുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് ചിലർ കരുതീട്ടുള്ളത്. കുറെ ശ്ലോകമോ പാട്ടോ ഉണ്ടാക്കേണമെങ്കിൽ വളരെയെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. പ്രാസം, വൃത്തം, എന്നുവേണ്ട പലതുകൊണ്ടും ഉപദ്രവം തന്നെ. മറേറതിന്നു ആവക യാതൊരു തടസ്ഥവുമില്ല. നാം തമ്മിൽ ഓരോന്നു സംസാരിക്കുന്ന മാതിരിയിൽ കുറെ എഴുതിക്കൂട്ടിയാൽ ഒരു നോവൽ ആയി. ശൃംഗാരവിഷയമായ ചില ശ്ലോകങ്ങളും, പോരെങ്കിൽ മുമ്പെയുള്ള വിദ്വാന്മാർ ശ്ലോകരൂപേണ ഓരോന്നിനെപ്പററി വൎണ്ണിച്ചത്, നേരെ പകൎത്തെഴുതുന്നതു കേവലം മൌഢ്യമാണെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗം, ആ വക ശ്ലോകങ്ങളുടെ അന്വയാൎത്ഥത്തിൽ ചിലതു കൂട്ടിയും കിഴിച്ചും അല്പം ചില ഭേദഗതികൾ ചെയ്ത് എടയെടെ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും ചേൎക്കണം.

ഇതുവരെ കണ്ടേടത്തോളംകൊണ്ടു, നോവലിൽ പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടാവുന്നത്ര വിശേഷമാണെന്നു ഊഹിക്കേ

ണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമുണ്ട്. ചിലൎക്ക് അതു അധികം പാടില്ലെന്നാണ് അഭിപ്രായം. മററു ചിലൎക്ക് അപൂൎവ്വപദങ്ങളിട്ടു വൎഷിക്കുന്നതാണ് സാമൎത്ഥ്യമെന്നുണ്ട്. നോവലിൽ ഒന്നാമത്തു വേണ്ടത്തു പരിഹാസമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു! വേറെ രസങ്ങളൊന്നും ഇല്ലെങ്കിലും തരക്കേടില്ല, കുറെ നേരംപോക്കുണ്ടായാൽ വളരെ വിശേഷമായി എന്നുണ്ട്! നായികാനായകന്മാരായി രണ്ടാളെ കൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അവൎക്ക കഥകളിക്കാർ പറയുംപോലെ "ഉദ്വ്യവസാനം" ഒന്നും വേണമെന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പുസ്തകം കുറെ വലിപ്പത്തിലായിരിക്കണം. അദ്ധ്യായം ഏറുംതോറും പണിക്കെളുപ്പമുണ്ട്. അത് അധികമാക്കാൻ നാം വിചാരിക്കുന്നത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല.

"കൊളത്തിൽ പോയതും നീൎക്കോലിയെ കണ്ടതും" ഒന്നാമദ്ധ്യായം. "ഒരത്ഭുതം" രണ്ടാമദ്ധ്യായം. "നമ്പൂരിയുടെ വിഡ്ഢിത്വവും ചങ്ങരനെ ചെണ്ട കൊട്ടിച്ചതും" മൂന്ന്. നാലാമത്തേത് "ഒരാണ്ടിയൂട്ട്". അഞ്ചാമത്തേതു "മകൾ തിരഞ്ഞതും മരുമകൻ വക്കീലായതും". "കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭരണി" ആറാമദ്ധ്യായം. "തെരക്ക് ഉണക്കിയതും രസക്കയറ് മുറിഞ്ഞതും" എഴ്. എട്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ "പാറേത്താടിയുടെ പരിഭ്രമവും പങ്ങന്റെ പരിങ്ങലും". "പങ്ങൻ പറഞ്ചോടനായത്" ഒമ്പതാമദ്ധ്യായവും കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ ആവശ്യംപോ

ലെ വൎദ്ധിപ്പിക്കാം. അല്പം മനസ്സുവെച്ചാൽ ഈ അ
ദ്ധ്യായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരുവിധം ഘടിപ്പിപ്പാനും സാധി
ക്കുന്നതാണ്. അവസാനം പറങ്ങോടിക്കു ചഞ്ചനും പ
ഞ്ചനും സംബന്ധം അന്വേഷിച്ചു, പഞ്ചൻ കാൎയ്യം പററി
ച്ചു എന്നും വരണം. അതിൽ അവൎക്കു ചാപ്പനെന്നും
ചീരുവെന്നും പേരായി രണ്ടു മക്കൾ ഉണ്ടായി എന്നും
അവരെല്ലാവരും "ആയുരാരോഗ്യാദിസമ്പൽക്ഷേമാദി
കളോടുകൂടി ചിരകാലം ജീവിച്ചിരുന്നു" എന്നുംകൂടി ഉ
ണ്ടായാൽ വളരെ വെടിപ്പായി. കഥയും കഴിഞ്ഞു.
ആകപ്പാടെ ഒരു നോവലും ആയി. പുസ്തകത്തിനു
"പറങ്ങോടീപരിണയം" എന്ന പേരും ഇട്ടക്കണം.
കാൎയ്യത്തിന്ന് എത്ര എളുപ്പം. ഈ വിദ്യ ഇതുവരെ ആ
രും കണ്ടുപിടിച്ചില്ലല്ലോ കഷ്ടം!

ഓരോരോ അദ്ധ്യായങ്ങൾ തമ്മിൽ അധികമായ സം
ബന്ധം ഒന്നും അരുതെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്! എന്നു
തന്നെയല്ല എല്ലാ അദ്ധ്യായങ്ങളുടേയും തലവാചകം
വായിച്ചുനോക്കിയാൽ ലേശംപോലും അങ്ങുമിങ്ങും സം
ബന്ധം ഇല്ലാതെ ശുദ്ധ പിറാട്ട്കാരൻ സംസാരിക്കും
പോലെ ഇരിക്കണം. ഒന്നു വായിച്ചു കഴിയുമ്പോഴെ
ക്കു മറേറതു വായിക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ഭ്രമം ഉണ്ടാവുന്നത്
അത്ര ഭംഗിയല്ലെന്നാണ് ഈ വക വിദ്വാന്മാരുടെ വി
ചാരമെങ്കിൽ ഈ ഒരു ദോഷം ഇന്ദുലേഖയിൽ ധാരാ
ളം ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ. അതിൽ ഒരദ്ധ്യാ
യം കഴിയുമ്പോഴേക്കു മറേറതിലെ വിവരം അറിയേണ്ട

തിനുള്ള ധൃതി കലശലാവുന്നു. ഇങ്ങിനെ അവസാനം
വരെ ബഹുരസത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേൎത്തു കൊണ്ടുപോയിട്ടു
ണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ ഗദ്യരീതിയിൽ പുസ്തകങ്ങൾ
അധികമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വല്ലതും എഴുതിക്കൂട്ടി
യാൽ എളുപ്പത്തിൽ ഒരു പേരു സമ്പാദിക്കാമെന്നല്ല,
അത്രമാത്രം വല്ലതും ആദായം കിട്ടുവാനും മതി എന്നു
വിചാരിച്ചു നാളെമുതൽ ചെട്ടിപിള്ളന്മാർകൂടി "അള
കാപുരി അളകാപുരി എന്നൊരു പട്ടണം, അളകേശ്വ
രൻ അളകേശ്വരൻ എന്നൊരു രാജാവ്, ഒട്ടി ഒട്ടി എ
ന്നൊരു മന്ത്രി, അവൎക്ക് അതികോമളന്മാരായി രണ്ടു പു
ത്രന്മാരും, അങ്ങിനെ രാജകുമാരനും മന്ത്രികുമാരനും വ
ളരെ സ്നേഹമായിട്ടിരിക്കുന്ന സമയം" എന്നിങ്ങിനെ
അവനവന്റെ സരസ്വതീപ്രസാദംപോലെ വല്ലതും എ
ഴുതി കഥ നാലഞ്ചായി ഭാഗിച്ച് എടയെടെ അസം
ബന്ധമായി വേറെ ഓരോന്നു വൎണ്ണിച്ചു കുറെ അദ്ധ്യായ
ങ്ങളാക്കി നോവൽ എഴുതാൻ തുടങ്ങും. കുറേകാലം ക
ഴിയുമ്പോൾ ജനങ്ങൾക്ക് ഈ വക കൃതിയിൽ വിരക്തി
ഉണ്ടാകുമെന്നുതന്നെയല്ല, യഥാൎത്ഥത്തിൽ യോഗ്യന്മാ
രായിട്ടുള്ളവൎക്ക മേലിൽ നോവൽ എഴുതാൻതന്നെ വള
രെ മടിയും ഉണ്ടാകും.

കാലപ്പഴക്കത്തിൽ ഗുണമുള്ളതും ഇല്ലാത്തതും എ
താണെന്ന് എല്ലാവൎക്കും അറിയാറാവും എന്നുള്ളതിന്നു
യാതൊരാക്ഷേപവുമില്ല. ഗുണമില്ലാത്തത്, [illegible]ണ്ടാ
യതുപോലെത്തന്നെ ക്ഷണത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നതാ

ണ്. ഓട്ടംതുള്ളൽ ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയതു കുഞ്ചൻനാ
മ്പ്യാരാണ്. ആ രീതിയിൽ ബഹുജനങ്ങൾ ഇന്നും ക
വിത ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ എത്ര ദുർല്ലഭമേയുള്ളൂ
ആ മഹാന്റെ കവിതയോടു സദൃശീകരിപ്പാൻ എന്നു
നമുക്കു അറിഞ്ഞുകൂടെ? മയൂരസന്ദേശത്തിനുശേഷം എ
ത്രയെത്ര സന്ദേശങ്ങളുണ്ടായി. ഒന്നുപോലും ബാക്കി
യില്ല. അതുകൊണ്ടു കവിത ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു വിരോ
ധമില്ല.

പക്ഷെ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്വാൻ തക്ക
സാമർത്ഥ്യമുള്ളവര് നല്ലത് ഏതാണ്, ചീത്ത ഏതാ
ണ് എന്നു ജനങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം. അത
ല്ലാതെ "അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ നോവലും വിശേഷം,
ഇദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയതും നന്നായിരിക്കുന്നു. അല്പം ചില
ദൂഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നത് അസാധാരണയല്ലെങ്കിലും
പുസ്തകം ആകപ്പാടെ വിശേഷമായിരിക്കുന്നു. കഥ
യിൽ അനാവശ്യങ്ങളായ ചില സംഗതികളുണ്ടെന്നുവ
രികിലും വാചകത്തിന്നു വളരെ പുഷ്ടിയുണ്ട്." എ
ന്നൊക്കെ അങ്ങുമിങ്ങും തൊടാത്ത വിധത്തിൽ വഴക്കി
വഴക്കി അഭിപ്രായം പറയുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു സാ
ദ്ധ്യവുമില്ല. ഓരോന്നിന്ന് ഇന്നിന്ന ഗുണമുണ്ട്, ഇന്നി
ന്ന ദോഷമുണ്ട് എന്നു വിധം തിരിച്ചു പറയാതിരു
ന്നാൽ യോഗ്യന്മാരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർക്ക് ആയതു
വലുതായ വൈമനസ്യത്തിന്നു കാരണമായിത്തീരുന്ന
താണ്.

നോവൽ ഉണ്ടാക്കാനായി പ്രത്യേകിച്ച സഹജമായ ഒരു വാസനയൊ, മനുഷ്യരുടേയും ലോകത്തിലുള്ള അനേകവിധ സാധനങ്ങളുടേയും ഗുണദോഷചേഷ്ടകളെ എത്രയും സൂക്ഷ്മമായും കൃത്യമായും അറിയേണ്ടതിന്നുള്ള ശക്തിയൊ സ്വതസ്സിദ്ധമായ രസികതയൊ സ്വഭാവോക്തിക്കനുസരിച്ച സംഭവ്യങ്ങളായ സംഗതികളെപ്പററി സരസമായും സരളമായും എഴുതാനുള്ള വിശേഷസാമർത്ഥ്യമൊ യാതൊന്നും ഇല്ലാതെ സാമാന്യം എഴുതാനും വായിക്കാനും അറിയുന്നവർക്കെല്ലാം 'ഓരോ പുതിയകഥ' എഴുതാമെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്! ഈ വക ആളുകൾ ഒരു നോവലിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു തന്നെ മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സാധാരണയായ് മനുഷ്യർക്ക് അറിവും പഠിപ്പും കൊടുക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മനസ്സിനെ എല്ലായ്പോഴും വിനോദിപ്പിക്കുകയൊ രസിപ്പിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്ന മാതിരിയിലല്ല. എന്നാൽ, 'നോവൽ' അതെ അറിവും പഠിപ്പും എല്ലായ്പോഴും മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു കൊടുക്കുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ഏകകാലത്തിൽ തന്നെ മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിക്കുകയും നമുക്ക് അറിവു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാത്ത ഒരു പുസ്തകത്തെ നോവൽ എന്നു പറഞ്ഞുകൂടുന്നതല്ല.

ഒരു നോവൽ വായിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന്ന് അവാച്യമായ ഒരാനന്ദവും സുഖവും ബുദ്ധിക്കു ഗുണവും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. മനോഗുണത്തിന്നാസ്പദമായ കൃ

ത്യാകൃത്യബോധത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നത്, ഇന്നതു ചെയ്യുന്നമെന്നും ഇന്നതു ചെയ്യരുതെന്നും സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നതുകൊണ്ടല്ല. കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്കനുഭവസിദ്ധങ്ങളാക്കിത്തീക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. രാവണനെപ്പോലെയല്ല, രാമനെപ്പോലെയാണ് നാം പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടത്, എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം നമുക്ക് അനുഭവം തോന്നുന്നതല്ല. അനുഭവം തോന്നണമെങ്കിൽ രാമായണം വായിക്കുമ്പോൾ രാമന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും അനുകൂലമായും, രാവണന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും വിരോധമായും മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാകണം. അങ്ങിനെയുള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാവണമെങ്കിൽ കവിതയിൽ അതാതു പ്രകൃതത്തിന്നനുരൂപമായ ശ്ലോകം നല്ലവണ്ണം പുറപ്പെടണം. ഇങ്ങിനെ ശ്ലോകം പുറപ്പെടുന്നതിന്നാണ് സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രസമെന്നു പറയുന്നത്. ഒരു വാക്യത്തിന്നു വേറെ അനേകഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും, രസശൂന്യമായാൽ അതിന്നു കാവ്യത്വമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. അലങ്കാരം, ഗുണം മുതലായതു കവിതക്കു വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും അപരിത്യാജ്യമല്ല. കവിതക്കു കൂടിയേകഴിയൂ എന്നു പറയത്തക്കതായിട്ടു രസം മാത്രമേ ഉള്ളൂ. "വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം" എന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനായതു രസമാണ്. ഒരു വാക്യം രസാത്മകമാണെങ്കിൽ ഗദ്യരൂപമായാലും അതിനെ കാവ്യമെന്നു പറയാം.

ഏതായാലും ഗദ്യരീതിയിൽ ഈവക ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽ മാതിരിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കഥയിൽ, അപൂർവ്വരചനാശക്തിയെ കാണിക്കേണ്ടതിന്നു സത്തുന്ന്യങ്ങളായ ഉപമ, ഉൽപ്രേക്ഷ, അതിശയോക്തി മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളിട്ടു വർഷിക്കുന്നത് അത്ര ഭംഗിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള കൃതികളിൽ അലങ്കാരം അധികമായി പ്രയോഗിക്കുന്നത്, സ്ത്രീകളുടെ ആഭരണങ്ങളായ കടകകുണ്ഡലാദികൾ പുരുഷന്മാർ അണിയുന്നതുപോലെ ആയിരിക്കും. അലങ്കാരപ്രധാനമായ കവിത വായിക്കുമ്പോൾ കവിയേയും, രസപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു വായിക്കുമ്പോൾ കവിതാവിഷയത്തേയുമാണ് നമുക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരു നോവലിൻെറ പ്രധാനോദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഏതിനാണ് പ്രബലത അധികമുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഒരു നോവലിന്നു മുഖ്യമായിട്ടു വേണ്ടതു കഥയുടെ രചനാഭംഗിയാണ്. അതിന് അനുസരിച്ച് അതിലെ വാക്യങ്ങൾക്കു സ്പഷ്ടതയും, സരളതയും, ശക്തിയും കൂടി വേണ്ടതാണ്.

കഥയ്ക്കു യഥാർത്ഥമായ ചമല്ക്കാരം വേണമെങ്കിൽ സാധാരണ സംഭവ്യാവസ്ഥകൾകൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാകണം. “ഒരു കാക്ക എന്തോ ശബ്ദിച്ചതുകൊണ്ടു വരാൻപോകുന്ന കാര്യം മുഴുവൻ മനസ്സിലായി. മന്ത്രം

ജപിച്ചു മദിച്ച ആനയെ പിടിച്ചുകെട്ടി; മാരണം ചെയ്തു ശത്രുവെ കൊന്നു" എന്നൊക്കെ പഴയ പെണ്ണുങ്ങൾ പറയുന്ന അസംഭവ്യസംഗതികളെ കഥയുടെ അംഗങ്ങളാക്കി ഒരേടത്തും പറയരുത്. സംഭവ്യസംഗതികൾ ചേർക്കുന്നതുതന്നെ യുക്തിയുക്തമായും രസകരമായും ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. അതല്ലാതെ "ഒരു ചാപ്പൻ നായരുണ്ടായിരുന്നു; അയാൾക്കു ചീരു എന്നൊരു ഭാര്യയുണ്ടായിരുന്നു" എന്നും പറഞ്ഞ്, അവരുതമ്മിൽ ദിവസംപ്രതി നടന്നിരുന്ന കാര്യങ്ങളേയും ഉണ്ടായ സംഭാഷണങ്ങളേയും എഴുതിക്കൂട്ടുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ എഴുതുന്നതിൽ സ്വഭാവോക്തി എന്ന അലങ്കാരം ഉണ്ടെന്നു ധരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു ശുദ്ധമേ തെറ്റാണ്. "ചാപ്പൻനായർ ചീരുവോടു സംസാരിച്ചതു കിഴക്കോട്ടു നോക്കിനിന്നിട്ടാണ്. ചീരു തലമുടി അഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. ചാപ്പൻനായരുടെ ചോളിൽ ഒരു തോർത്തുമുണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. സംസാരിച്ചുനിന്നിരുന്ന അറയിൽ ഒരു എണ്ണക്കുറ്റിയും തൂക്കീട്ടുണ്ടായിരുന്നു" എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു സ്വഭാവോക്ത്യലങ്കാരം ഉണ്ടാവുന്നതല്ല.

കഥ വായിക്കുമ്പോൾ അതു വായിക്കുന്നവന്റെ മനസ്സിന്നു പല ക്ഷോഭങ്ങളും താനേതന്നെ ജനിക്കണം. ഓരോരോ ഘട്ടങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ആഹ്ലാദം, അത്ഭുതം, കരുണ, വ്യസനം, ക്രോധം, ആശ്ചര്യം, മുത

ലായ അനേക രസങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടേ ഇരിക്ക
ണം. "ചാപ്പൻനായർ ചീരുവിന്റെ മുഖത്തുനോക്കി
ഒന്നു ചിരിച്ചു, ചീരു ഒന്നു കരഞ്ഞു, കോരപ്പച്ചാറ് ഒരു
പാമ്പിനെക്കണ്ടു പേടിച്ചു, കണ്ടരമേനോൻ കള്ളന്മാ
രെ പിടിച്ചടിച്ചു" എന്നിങ്ങിനെ പെട്ടെന്നെഴുതിയ
തുകൊണ്ടു വായനക്കാരുടെ മനസ്സിന്നു യാതൊരു ഭേദ
ങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. ഒരു കഥ പറയുമ്പോൾ അ
തിൽ പറയുന്ന ആളുകളുടെ മേൽ വായനക്കാൎക്ക് പ്രീതി
യൊ, സന്തോഷമൊ, സന്താപമൊ, വെറുപ്പൊ, വി
മുഖതയൊ ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്തിട്ടുവേണം, അവസ്ഥാനുസ
രണം ഓരോരുത്തൎക്ക് സംഭവിച്ച ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പ
ററി പറയാൻ. എന്നാൽ മാത്രമേ വായിക്കുന്നവൎക്ക്
അതാതു സംഗതികൾക്കനുസരണമായ രസങ്ങൾ ഉ
ണ്ടാവാൻ ഇടയുള്ളു.

നോവൽ എഴുതുന്നത് ഒരു വിഷയത്തെപ്പററി ഒ
രു പ്രബന്ധം എഴുതുന്ന മാതിരി ആവരുത്. ഈ നാ
ട്ടിലെ സ്ത്രീകളുടെ ചില പ്രത്യേക നടവടികൾ ചീത്ത
യായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണിച്ച് ആ വക നടവടിക
ളെ വിടീപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഒരു നോ
വൽ എഴുതുന്നതായാൽ ആ നടവടിയുടെ സ്വഭാവ
ത്തെ മുഴുവനും വൎണ്ണിച്ച് ആയതു മഹാ ചീത്തയാണെ
ന്നു ഒരു "ഉപദേശിയാര്" പ്രസംഗിക്കുംപോലെ എഴു
തുകയല്ല വേണ്ടത്. ആ നടവടിയുടെ സ്വഭാവത്തെ
കഥാരൂപേണ കൊണ്ടുവന്ന് അതു വളരെ വഷളായി

ട്ടുള്ളതാണെന്നു കഥാത്രുപോലെതന്നെ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിന്നു ഫലിതം വരുത്തിക്കൊടുക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. കഥകളി നന്നല്ല, വഷളായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറവാൻ വിചാരിക്കുന്നു എങ്കിൽ, കഥകളിനിമിത്തം ഉണ്ടായ ദോഷത്തെ കഥാംഗമായി കാണിച്ചു വായനക്കാൎക്കു ബോദ്ധ്യം വരുത്തുകയാണ് വേണ്ടത്. അതിന്നുപകരം കഥകളിയുടെ ഗുണദോഷത്തെപ്പററി ഒരു പ്രസംഗമൊ പ്രബന്ധമൊ എഴുതുകയല്ല നല്ലത്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശപ്രകാരമുള്ള രസം, ആയതു വായിക്കുന്നവന്നു കൂടി ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമെ ആ കഥയ്ക്കു രചനാഭംഗി ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടു. ഇതിനെപ്പററി ദൃഷ്ടാന്തപൂൎവ്വം പറയുന്നതായാൽ വളരെ പറയേണ്ടിവരും.

ഒരു കഥയിലെ സംഗതികൾ രണ്ടുവിധമായിട്ടാണ്. പ്രശസ്തസംഗതികൾ, അപ്രശസ്തസംഗതികൾ. ഈ രണ്ടു സംഗതികളും അവസ്ഥാനുസരണം തരംപോലെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിലാണ് കഥാരചനയ്ക്കുള്ള ഭംഗി ഇരിക്കുന്നത്. "പറങ്ങോടീപരിണയം" എന്ന കഥയിൽ പറങ്ങോടന്റെ ഭൃത്യൻ കോരപ്പച്ചാരുടെ കഥ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവന്നാൽ, ആ കഥയ്ക്ക് ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളമെ പറയാവൂ. പറങ്ങോടനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞതുപോലെ കോരപ്പച്ചാരെക്കൊണ്ടും വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നത് ആവശ്യമില്ല.

കഥാരചനയിൽ പിന്നൊന്നു സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു, മനസ്സിന്നു് അത്യന്തം വെറുപ്പു തോന്നുന്നതായ വല്ലതെ നിന്ദ്യമായിട്ടുള്ള സംഗതികളെ ഒരേടത്തും കാണിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിനാണു്. നോവലിൽ ഒരുത്തനെ പരിഹസിക്കേണ്ടിവരുന്നതായാൽ അതിൽ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്നു് ഒരു സിദ്ധാന്തമൊ അസൂയയൊ ഉണ്ടെന്നു തോന്നാൻ തക്കവിധം എഴുതരുതു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഗുണങ്ങളോടുകൂടി മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിക്കാൻ തക്ക വിധത്തിൽ വളരെ ഭംഗിയായി എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു കഥക്കു രചനാഭംഗിയുണ്ടെന്നു പറയാം.

ഒരു വാക്യത്തിന്നു സ്പഷ്ടത ഉണ്ടെന്നു പറയണമെങ്കിൽ ആ വാക്യം ഒന്നാമത് ഒരു പ്രാവശ്യം വായിക്കുമ്പോൾതന്നെ, അതിൻെറ താല്പൎയ്യം വായനക്കാരന്നു മനസ്സിലാവണം. താല്പൎയ്യം മനസ്സിലാവാൻ രണ്ടാമത് ഒന്നുകൂടി വായിപ്പാൻ എടവരുത്തരുതു്. വാക്യത്തിൻെറ കൌതുകംനിമിത്തം രണ്ടു പ്രാവശ്യമൊ, നൂറു പ്രാവശ്യമൊ വായിച്ചോട്ടെ; അൎത്ഥം ഗ്രഹിക്കുന്നതു് ഒരു പ്രാവശ്യം വായിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ആവണം

സരളത എന്നു പറഞ്ഞാൽ, പദങ്ങളും വാക്യങ്ങളും രചിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നു് ആ വാക്യത്തിനുണ്ടാവുന്ന ഒരു സ്നിഗ്ദ്ധതയാണു്. ഇതു്, എഴുതുന്നാൾക്കു ദൈവീകമായി ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന ഒരു ഗുണമാണു്. വളരെ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാലും, കേവലം പടുമാ

ഷയായി എഴുതിയാലും, എഴുതിയ വാക്യം വായിക്കു
മ്പോൾ എഴുതിയവൻെറ ഉദ്ദേശം സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാ
ദത്തോടെ വായിക്കുന്നവനു മനസ്സിലായാൽ ആ
വാക്യത്തിന്നു സരളത ഉണ്ടെന്നു പറയാം.

"മണ്ടുന്ന വണ്ടുകൾ തെണ്ടിക്കൊണ്ടു കൊണ്ടൽ
വേണിയുടെ കുചക്കൊണ്ടലിൽ ഇരിക്കുന്നതും തൊണ്ടി
പ്പഴത്തിന്ന് ഇണ്ടൽ കൊടുക്കുന്ന ചുണ്ടും പണ്ടെ ക
ണ്ട് കണ്ട് തണ്ടാർബാണൻ നിമിത്തം ഉണ്ടായ ഇണ്ട
ലിനാൽ ഹൃദയം കണ്ടം കണ്ടമായി വിണ്ടു ഞാൻ വ
ലയുന്നു". ഈ വാക്യം ചില രസികന്മാര് "ഒന്നാംത
രം വാചകമാണെ"ന്നു പറയും. എന്നാൽ "ണ്ട"എ
ന്ന അക്ഷരം വളരെയുള്ള ഒരു ചണ്ടിവാക്യമാണിതെന്നു
ള്ളതു വാക്യത്തിൻെറ സരളത അറിയുന്ന ഏവനും ക്ഷ
ണത്തിൽ തോന്നുന്നതാണ്.

ഇതുപ്രകാരംതന്നെ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോ
ഗിപ്പാൻ ആഗ്രഹമുള്ള ചിലർ, "ദിനമണികിരണങ്ങ
ളായ കുട്ടാലങ്ങളാൽ വിഭിന്നമായ പങ്കജകോരങ്ങ
ളിൽനിന്നു മധുഗണങ്ങളെ മന്ദവായു അപഹരിച്ചുകൊ
ണ്ടു ഗമിക്കുന്നതിനെ പ്രതിബന്ധം ചെയ്യാനൊ എന്നു
തോന്നും, ഗ്രഥിതസുമരജഃകഞ്ചുകന്മാരായ മദനവിള
ടന്മാർ ചഞ്ചരീകങ്ങൾ അനുദ്രവിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ"
എന്നൊക്കെ എഴുതാറുണ്ട്. ഇതിന്നു എത്രത്തോളം
സരളത ഉണ്ടെന്നു വായനക്കാർതന്നെ തീൎച്ചയാക്കട്ടെ.

ഒരു വാക്യം വായിച്ചാൽ അതിൻെറ അൎത്ഥം
അത്യന്തം തീക്ഷ്ണതയോടെ മനസ്സിൽ കടന്നു പ്രതിഫ

ലിച്ച് മനസ്സിനെ വിടാതെ എമ്മക്കി ലയിപ്പിച്ച് ഏകീകരിപ്പിക്കുന്ന ഗുണത്തിന്നാകുന്നു ശക്തി എന്നു പറയുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിനേയൊ ഒരു മനുഷ്യനേയൊ വൎണ്ണിച്ചുള്ളു വായിച്ചാൽ, ആ വസ്തുവോ മനുഷ്യനോ ഇവന്റെ കണ്ണിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഇരിക്കണം. സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയുടെ സ്വരൂപത്തേയും സ്വഭാവത്തേയും വൎണ്ണിച്ചുള്ളു വായിച്ചാൽ, അതുപ്രകാരം ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ കണ്ടാൽ ഉണ്ടാവാൻ എടയുള്ള വികാരം വായനക്കാരനു തോന്നണം. ഇങ്ങിനേയുള്ള ആസക്തി ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് വാക്യത്തിന്റെ ശക്തി.

ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു നോവലിന്റെ ഉദ്ദേശം ലോകത്തിൽ യഥാൎത്ഥമായി നടന്നുവരുന്ന പലേ സംഗതികളേയും കഥാരൂപേണ മനസ്സിലാക്കി ജനങ്ങൾക്കു കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്തു ഗുണദോഷജ്ഞാനമുണ്ടാക്കുകയാണെങ്കിലും, അതുകളുടെ തല്ക്കാലഫലം മനസ്സുഖമാണെന്നു പ്രത്യേകം ഓൎമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. നൂതനങ്ങളായ ഭാവങ്ങളുടെ ഓരോ പ്രയോഗങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ കഥാരചനയ്ക്കു ചാതുൎയ്യമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടു. കഥയിലെ നായകന്നോ നായികക്കൊ രണ്ടുപേൎക്കുമോ അവരുടെ കാൎയ്യസിദ്ധിക്ക്, ആരും വായിക്കുന്നവരും കാലേ വിചാരിക്കാത്തതായ പല പ്രതിബന്ധങ്ങളും ദുൎഘടങ്ങളും അത്യാപത്തുകളും സംഭവിക്കുക, അതുകളിൽനിന്നു മോചനത്തിന്ന് ഒടുവിൽ അതുപോലെത

ന്നെ അവിതൎക്കിതമായ മാൎഗ്ഗമുണ്ടാവുക, കഥയിൽ ന
ടന്നു എന്നു പറയുന്ന സംഗതികൾ അസംഭവ്യങ്ങളല്ലാ
തിരിക്കുക, ഇതുകളെക്കൊണ്ടും മററുമാണ് കഥയ്ക്കു ച
മൽക്കാരമുണ്ടാകുന്നത്.

ഇങ്ങിനേയൊക്കെ സരസമായും സരളമായും എഴു
തുവാൻ പ്രത്യേകം ഒരു വാസനയും യോഗ്യന്മാരാൽ
എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനവധി പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുണ്ടാ
യ അറിവും എത്രയും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പ
റയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞുരാമൻ നായനാർ

ഒരു എടപ്രഭുവിൻെറ ദിനസരി.

(വിദ്യാവിനോദിനിയിൽനിന്ന്.)

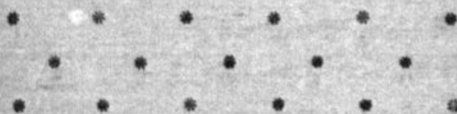
ഞാൻ ഒരു ദിവസം മാടഞ്ചേരി മൂപ്പിൽ എജമാ
നനെ കാണുവാൻ പോയപ്പോൾ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുപി
ടിച്ച് എന്തോ എഴുതുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു
എഴുത്തുപണി ഒരു സാമാന്യമായ അഭ്യാസമല്ലെന്നു
ള്ളത് ഒരു നോട്ടംകൊണ്ടുതന്നെ ആൎക്കും സ്പഷ്ടമാകുന്ന
താണ്. തൂവലിൻെറ ഗതി വളരെ സാവധാനമാ

ന്നെന്നുതന്നെയല്ല, സൎപ്പഗതിയെപ്പോലെ വളഞ്ഞുപി
രിഞ്ഞുംകൊണ്ടുമായിരുന്നു. ചുണ്ടുകൊണ്ടും നാവുകൊ
ണ്ടും കാണിക്കുന്ന വികൃതികൾ കണ്ടാൽ ദേവതാഗോ
ഷ്ഠിയാണോ എന്നു സംശയിച്ചുപോകും. തൂവൽകൊ
ണ്ട് ഓരോ അക്ഷരം എഴുതുമ്പോൾ അതു തലകൊ
ണ്ടും എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ ശ്രമപ്പെടുന്നതി
നിടയ്ക്കാണ് ഞാൻ ചെന്നത്. എഴുത്തു കഴിയുന്നതു
വരെ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എഴുതിയി
രുന്ന നോട്ടുപുസ്തകം എനിക്കു നീട്ടിക്കാണിച്ച് "ഇതാ
നോക്കു, വെള്ളക്കാരു അന്നന്നു നടക്കുന്ന വിശേഷസംഗ
തികളെല്ലാം ഒരു ഡയറി പുസ്തകത്തിൽ എഴുതാറുണ്ടെ
ന്നു താൻ ഇന്നാളു പറഞ്ഞില്ലേ? നമുക്കും അങ്ങിനെ
ഒരു പുസ്തകം വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് എട്ടുപത്തു ദി
വസമായി ദിനസരി എഴുതി തുടങ്ങീട്ട്", എന്നു പറ
ഞ്ഞു പുസ്തകം എന്റെ കയ്യിൽ തന്നു; "താനൊരു
ഇംഗ്ലീഷ്കാരനാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെതന്നെയല്ലേ വെള്ള
ക്കാരും എഴുതാറ്"

ഞാൻ പുസ്തകം വാങ്ങി കുറച്ചു വായിച്ചപ്പോൾ
പൊട്ടിച്ചിരിക്കാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത് എങ്ങിനെയെന്ന്
ഈശ്വരന് മാത്രം അറിയാം. ചിരിവന്നത് ഒരുവിധ
ത്തിലടക്കി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "വെള്ളക്കാരും ഇങ്ങി
നെതന്നെയാണ് ഡയറി എഴുതുന്നത്. ഇതു ക്രമമായി
എഴുതിയാൽ വളരെ നന്ന്. ഇവിടത്തെ കാലം കഴി
ഞ്ഞാൽ ഇതെല്ലാംകൂടി അച്ചടിപ്പാനും ഏർപ്പാടുചെ

ണ്ടാൽ തരക്കേടില്ല. ജനങ്ങൾ ഇതിൽ രസിക്കാതിരിക്കയില്ല നിശ്ചയംതന്നെ. പിന്നെ ഇവിടത്തെ അനന്തരവന്മാൎക്കും ഇത്ര യോഗ്യനായ ഒരു കാരണവര് എങ്ങിനെയാണ് കാലയാപനം ചെയ്തതെന്നറിയേണ്ടതാണല്ലോ. എല്ലാംകൊണ്ടും ഇവിടേക്ക് ഇങ്ങിനെ തോന്നിയത് വളരെ നന്നായി." ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മൂപ്പിലേക്ക് ബഹുരസമായി. 'അങ്ങിനെ പറയൂ. കൃഷ്ണൻ ആൾ കേമൻ തന്നെ. നമ്മുടെ അവസ്ഥയെല്ലാം കൃഷ്ണനെപ്പോലെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ആരുമില്ല. നാം മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഇതൊക്കെ അച്ചടിപ്പിക്കേണ്ട ഭാരം കൃഷ്ണൻതന്നെ ഏല്ക്കണം."

തല്ക്കാലം ഞാൻ അതും സമ്മതിച്ചു. ആ ഡയരിയിൽ അല്പം ഭാഗം താഴെ ചേൎക്കുന്നത് എല്ലാവൎക്കും ഒരുവിധം രസകരമാവാതെ ഇരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മുടെ എടപ്രഭുക്കന്മാർ മിക്കവാറും കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു എങ്ങിനെയാണെന്ന് ഇതിൽനിന്നു ഒരുവിധം ഊഹിച്ചറിയാം.

* * * * * *

തുലാം 7-ാംനു- 8 മണിക്ക് എഴുനീറ്റു. പല ദുസ്വപ്നങ്ങൾ കാൺകയാൽ ഉറക്കം സുഖമായില്ല. മരുമക്കൾ മഹാ വികൃതികളാണ്. എന്തോ ആഭിചാരം ചെയ്യിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ ജാതകം ഒന്നു പരിശോധി

ക്കണം നല്ലൊരു മന്ത്രവാദിയെ വരുത്തി വല്ലതും ഒരു പ്രതിഹാരം ചെയ്യിക്കണം.

8 മുതൽ 11 വരെ പല്ലുതേപ്പു കുളി മുതലായതു കഴിച്ചു. ചതുൎവ്വിധമായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ഊണിന്നു രുചി നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായി.

11 മുതൽ 4 വരെ ഉറങ്ങി. ഉറക്കം നല്ല സുഖമായി. മന്ത്രവാദിയെ വരുത്തേണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

4 മുതൽ 7 വരെ ഇപ്പൻനമ്പൂതിരിയും രാമൻനമ്പ്യാരുമായി വെടിപറഞ്ഞു. നമ്പൂതിരി സമൎത്ഥനാണ്. നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കും. നമുക്കു അദ്ദേഹത്തെ വളരെ വിശ്വാസവും ബോദ്ധ്യവുമാണ്. നമ്മെപ്പോലെ യോഗ്യനായിട്ട് ഈ ഭൂമിമലയാളത്തിൽ വേറെ ഒരു പ്രഭുവും ഇല്ലെന്നു ന്യായമായ യുക്തികൊണ്ടു നമ്മെ അദ്ദേഹം സമ്മതിപ്പിച്ചു.

9 മണിക്കു മുമ്പെ ഊണു കഴിച്ചു. ഊണു സുഖമായില്ല. എങ്കിലും കാളൻ വിശേഷമായി. ചോററിൽ ഒരു കല്ലു കടിച്ചു. 10 മണിവരെ കുട്ടിപ്പട്ടരെ ശകാരിച്ചു. പിന്നെ പോയി കിടന്നു.

8-ാംനു- പതിവുപോലെ 8 മണിക്കു എഴനീററു. 11 മണിയോടുകൂടി കുളി ഭക്ഷണം മുതലായതു കഴിച്ചു. തേച്ചുകുളി ഉണ്ടായി. ഊണിന്നു രുചി കുറവായിരുന്നു. ദീപനം പോരാഞ്ഞിട്ടാണ്.

11 മണിക്കു ഉറക്കമായി. ഇപ്പൻനമ്പൂതിരിയും നമ്മുടെ നേത്യാര് കുഞ്ഞിക്കാളിയുംകൂടി വെടിപറഞ്ഞു

പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതുകേട്ടു 8 മണിക്കു ഞെട്ടി ഉണൎന്നു. ഉറക്കം സുഖമായില്ല. രണ്ടുപേരേയും ഈരണ്ടുനാഴിക ശകാരിച്ചു. ഇന്നത്തെ മുറുക്കിന്റെ വട്ടം കേമമായി.

5 മണിക്കു കാൎയ്യസ്ഥൻ ശങ്കു വന്നു കണക്കുകളെല്ലാം കേൾപ്പിച്ചു. ശങ്കു നല്ല സമൎത്ഥനാണ്. നമുക്കു വളരെ വിശ്വാസവുമാണ്. പാറപ്പുറത്തു കോമൻ 1500 പറ നെല്ല് അളപ്പാനുള്ളത് ഈ കൊല്ലത്തിൽ 150 ആക്കികൊടുക്കേണമെന്നു ശങ്കു ബോധിപ്പിച്ചു. നമുക്കു ആദ്യം അത്ര സമ്മതമായില്ല. പിന്നെ "വളരെ ഭേദമില്ല, ഒരു സ്വന്നത്തിന്റെ വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ" എന്നു ശങ്കു പറഞ്ഞപ്പോൾ നാം സമ്മതിച്ചു. ഒരു സ്വന്നമല്ലേ കുറച്ചിട്ടുള്ളു. കോമൻ ഗുരുത്വമുള്ളവനാണ്. രണ്ടു പഴുത്ത നീന്ത്രക്കൊല കൊണ്ടുവന്നു. നാളെ പഴനുറുക്കുണ്ടാക്കാൻ ഏല്പിച്ചു.

9 മണിക്ക് ഊണുകഴിച്ച് ഉറക്കമായി. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുഞ്ഞിക്കാളിയുടെ കൂൎക്കംവലികേട്ടു ഉണൎന്നു; ആ അസത്തിനെ കുറെ ശകാരിച്ചു. പാവം കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ നമുക്കു ആൎദ്രത തോന്നി നൂറു പറക്കു നിലം ചാൎത്തി കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു സമാധാനമാക്കി. പിന്നെ രാത്രി വിശേഷമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല.

9-ാംനു- ഉണരാൻ 9 മണിയായി. ഒരു ജലദോഷത്തിന്റെ ശല്യംകൊണ്ടു കുളി ഉണ്ടായില്ല. ഊണി

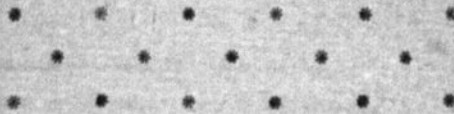
ന്നു രുചിയും കുറവായിരുന്നു. കുട്ടിപ്പട്ടരെ കുറച്ചുനേരം ശകാരിച്ചപ്പോഴേക്ക് ഉറക്കംവന്നു.

11 മണിക്ക് ഉറക്കം തുടങ്ങി മൂന്നുമണിയായപ്പോഴേക്ക് ഉണൎന്നു. കുഞ്ഞിക്കാളിക്കു നമ്മെ ഇഷ്ടമില്ലെന്നും തുപ്പൻനമ്പൂതിരിയിലാണ് അനുരാഗമെന്നും സ്വപ്നം കണ്ടു. നമുക്കു ശുണ്ഠി കലശലായി. നമ്പൂരി അസത്താണെന്നു നമുക്കു പണ്ടേതന്നെ ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. നമ്മുടെ മരുമകനായിട്ടു കുറെ വിശ്വാസത്തിലാണ്. അഹങ്കാരിയാണ്. അദ്ദേഹം ഇനിമേലിൽ മാടഞ്ചേരി പടിക്കകത്തു കടപ്പാൻ പാടില്ലെന്നു കല്പനകൊടുത്തു. കുഞ്ഞിക്കാളിക്കു തല്ക്കാലം നിലം ചാൎത്തികൊടുക്കില്ലെന്നും തീൎച്ചയാക്കി. സന്ധ്യയാകുന്നതുവരെ അസത്തിനെ ശകാരിച്ചു.

6 മണിക്ക് രാമൻനമ്പ്യാരുവന്നു. നാം ചെയ്തത് ഉചിതമായി എന്നും നമ്പൂരി വിശ്വാസയോഗ്യനല്ലെന്നും പറഞ്ഞു. രാമൻ ആൾ സമൎത്ഥനാണ്. ബുദ്ധിയുടെ ഗുണത്തിന്നു വിശേഷം ഉണ്ട്. കുഞ്ഞിക്കാളിയുടെ പേരിൽ കുററം ഒന്നുമില്ലെന്നാണ് രാമൻ്റെ പക്ഷം. ഈ സ്വപ്നം വരുത്തിക്കൂട്ടിയതൊക്കെ നമ്പൂരിയാണ്.

10-ാംനു ഇന്ന് വിശേഷവിധിയായി ഒന്നുമില്ല. ഉച്ചക്ക് ഉറക്കം ഉണ്ടായില്ല. പാലക്കീഴിൽ കൃഷ്ണനെക്കൊണ്ട് ഒന്നു ചൊല്ലിയാടിച്ചു. വരുന്നാണ്ടിൽ കഥകളി നടത്താൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി.

11-ാംനു ഇന്നധികവും കുഞ്ഞിക്കാളിയായിട്ടു വെടിപറഞ്ഞുതന്നെ കഴിഞ്ഞു. കുഞ്ഞിക്കാളിക്കു നമ്മുടെ പാലക്കീഴിൽ കൃഷ്ണനെ കണ്ടുകൂടാ. കൃഷ്ണൻ രസികനാണ്. കുഞ്ഞിക്കാളിക്കു പച്ചക്കല്ലുവെച്ച ഒരു പതക്കം വാങ്ങാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

മാന്യവായനക്കാരേ! പോരെ? മതിയായില്ലേ. ഇങ്ങിനെ ഊണും ഉറക്കവും വെടിയും കുടിയും ശകാരവുമായിട്ടുതന്നെ കഴിയുന്നു.

